□□□□□□□□□: □□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□! □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □.□.□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□! - □.□.□□□□□□□□□ -

ஈழத்தத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் கவிதைகளுக்குத் தனியிடமுண்டு. சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு, சிறுவர் இலக்கியம் , உளவியல், விமர்சனமென இலக்கியத்தின் சகல பிரிவுகளிலும் வறெ்றிகரமாகக் கால் பதித்த பரெுமையும் இவருக்குண்டு. 'ஈழத்தத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே கவிதை மரபில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் நிகழ்ந்த காலப்பகுதி 1940ம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியாகும். 1940ம் ஆண்டிலிருந்து ஈழத்தில் முற்றிலும் நவீ னத்துவமுடயை கவிதை மரபொன்று தோன்றி வளரத் தொடங்கியது. இக்கவிதை மரபதை் தொடங்கியவர்கள் ஈழத்தின் மணிக்கொடியெனப் பிரகாசித்த மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர்களாவர் . இந்த மறுமலர்ச்சிக் குழுவிலும் அ.ந.கந்தசாமியவர்கள் , மஹாகவியனெப் புனபையெர் கொண்ட உருத்திரமூர்த்தி, இ.சரவணமுத்து என்பவர்களே கவிதைத் துறையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர் . இவர்களே ஈழத்தில் நவீ னத்துவமுடயை கவிதை மரபயைும் தொடக்கி வதை்தவர்கள் . இவர்களால் தொடக்கி வகை்கப்பட்ட நல்ல கவிதை என்பதும் பண்டித மரபு வழிபட்ட உருவ அம்சங்களையும் , நிலபிரபுத்துவ சமூகக் கருப்பொருட்களையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட சயெ்யுளிலிருந்து வறேுபட்டு நவீ ன வாழ்க்கபை் பாேக்குகளபை் பொருளடக்கமாகக் கொண்டமவைது என்ற வரவைிலக்கணம் உடயைதாகவுள்ளது' என்று சலெ்வி ஜுவானா என்னும் யாழ் பல்கலகை்கழக மாணவியொருத்தியின் ஆய்வுக் கட்டுரயைில் கூறப்பட்டிருப்பது அ.ந.க.வை இன்றயை தலமைுறை மறந்துவிடவில்லை என்பதயைே காட்டுகிறது

[மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரால் வளெியிடப்பட்ட சஞ்சிகயைே 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகை. இச்சஞ்சிகயைில் எழுதிய படபை்பாளிகளயைே மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களாகக் காணும் பாேக்கொன்று சஙெ்கை ஆழியானுடன் பட இன்று இலக்கிய விமர்சனங்கள் , ஆய்வுகள் சயெ்ய விரும்பும் பரோதனபை் பல்கலகை்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையினசை் சார்ந்த சலெ்லத்துரை சுதர்ஸன் பாேன்றவர்கள் மத்தியில் நிலவுவதாகத் தரெிகிறது. இது ஓரு பிழயைான அணுகுமுறை. மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தை உருவாக்கி, அதில் பாடுபட்டவர்களின் படபை்புகள் யாவும் மறுமலர்ச்சிப் படபை்புகளாகத்தான் கருதப்பட வணே்டும் . உண்மயைில் மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள் , அல்லது மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள் , அல்லது மறுமலர்ச்சிப் படபை்புகள் , மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் என்று குறிப்பிடும்பாேது அது மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகயைில் எழுதிய எழுத்தாளர்களை மட்டும் குறிக்கவில்லை. அது மறுமலர்ச்சி காலகட்டப் படபை்பாளிகளயைும் குறிப்பிடுகிறது. அந்த 'மறுமலர்ச்சி' இதழினை வளெியிட்ட மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினை உருவாக்கியவர்களின் படபை்புகளயைும் குறிக்கிறது. இதுவே சரியான நிலபை்பாடாகவிருக்க மாடியும் என்பதனெ் கருத்து. சஙெ்கை ஆழியான, சலெ்லத்துரை சுதர்ஸன் பாேன்றாேர் இந்த விடயத்தில் கருத்துச் சலொத்த வணே்டுமனெ்பதனெ் அவா. சி. மளெனகுரு, மளெ. சித்திரலகோ, எம். ஏ. நுஃுமான் ஆகியாேரால் இணைந்து எழுதப்பட்ட 'இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்' என்னும் நூலில் ஈழத்துக் கவிதையுலகின் மறுமலர்ச்சிக் கட்டு காலம் பற்றிக் குறிப்பிடும்பாேது அ.ந.கந்தசாமி, மகாகவி, நாவற்குழியூர் நடராசன் ஆகியாேரை

மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்தின் முக்கியமான கவிஞர்களாகக் கூறிப்பிடுகின்றார். அத்துடன் கவீ ந்த்திரன் என்னும் புனையெரிலும் எழுதிய அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியை ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதையில் முதலாவதாக இடதுசாரிச் சிந்தனையினை அறிமுகப்படுத்திய படைப்பாளியாகவும் கூறிப்பிடுவர்.இவ்விதம் மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் பற்றியே கூறிப்பிடப்படவேண்டுமே தவிர 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகையின் படைப்புகளை மட்டும் மையமாக வதைத்து மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்தை எடை போடக்கூடாது. அவ்விதமான போக்கு ஏற்கனவே கூறிப்பிட்டதுபோன்று மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் பற்றிய பிழையான பிம்பத்தினதை் தந்துவிடும் அபாயமுண்டு.]

அ.ந.க. ஓரு சயெல் வீ ரர். ஏனயைவர்களைப் போல் வாயளவில் நின்று விட்டவரல்லர். தான் நம்பிய கொள்கைகளுக்காக இறுதிவரை பாடுபட்டவர். இலங்கை மூற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆரம்பகர்த்தாக்களிலொருவர். மறேப்படி சங்கத்தின் கீ தமாகவும் இவரது கவிதையே விளங்குகின்றது. அவரது கவிதகைளின் கருப்பொருட்களாகத் தீ ண்டாமை, தோட்டத்தொழிலாளர் இழிநிலை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், சமுதாயச் சீ ரமைப்பு, இயற்கை, காதல், தத்துவம், வர்க்க விடுதலை, பிடித்த ஆளுமகைள் போன்றவை விளங்குகின்றன.

இவரது கவிதகைள் தமிழமுது, தனேமொழி, ஈழகசேரி, வசந்தம், வீ ரகசேரி, பாரதி, தினகரன், மல்லிகை, நோக்கு, இளவனேில், சுதந்திரன், ஸ்ரீ லங்கா போன்ற பத்திரிகை, சஞ்சிகைளில் வளிைவந்திருக்கின்றன [அ.ந.க.வின் கவிதகைள் வளிைவந்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மற்றும் அவர் பங்கு பற்றிய கவியரங்குகள் பற்றிய விரிவான ஆய்வொன்று மறேகொள்ளப்படவேண்டியதவசியம்.].இவரது ஆரம்ப காலத்துக் கவிதகைளிலொன்றான , ஈழகசேரியில் வளிைவந்த, 'சிந்தனையும், மின்னொளியும்' என்ற கவிதை முக்கியமான கவிதகைளிலொன்று. 'அர்த்த இராத்திரியில் கொட்டுமிடித்தாளத்துடனும், மின்னலுடனும் பெய்யும் மழையைப் பற்றிப் பாடப்படும் இக்கவிதையில் , அந்த இயறகை நிகழ்வு கூடக் கவிஞரிடம் சிந்தனையோட்டமொன்றினை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. கணப்பொழுதில் தோன்றி அழியும் மின்னல் கூட ஓரு சதேியகை் கூறிவிடுகிறது. அது என்ன?

'கொட்டுமிடித்தாளம் இசயை நடம் சயெ்யும்
மட்டற்ற பரேழகு வான்வனிதை போல் மின்னல்
தோன்றி மறைந்ததுவே; சிந்தனையின் தரங்கங்கள்
ஊன்றியழுந்தன இவ் வொளிமின்னல் சயெல் என்னே?
வாழ்வோ கணநரேம்; கணநரேம் தானுமுண்டோ?
சாவும் பிறப்புமக் கணநரேத் தடங்குமன்றோ?
ஐனனப் படுக்கையிலே ஏழமைின்னல் தன்னுடயை
மரணத்தகை் கண்டு துடிதுடித்து மடிகின்ற
சதேி புதினமன்று....'

இவ்விதமாகக் கணப்பொழுதில் தோன்றி மறையும் மின்னல் கறும் சதேிதானனென்ன? அதன் சோதிதான் அதன் சதேி. சிறுகணமே வாழ்ந்தாலும் அம்மின்னல் உலகிற்கு ஒளி வழங்குவதன் மூலம் நல்லதொரு சவேயைசை் சயெ்து விட்டுத்தான் ஓடி மறகைிறது.

மனித வாழ்வும் இத்தகயை மின்னலபை் பரோன்றுதான் விளங்க வணே்டும். இதுதான் மண்ணின் மக்களுக்கு கணப்பொழுதில் தரோன்றி மறயைும் மின்னல் சொல்லும் சதேி. இதுதான் கவிஞரிடத்தில் அவ்வியற்கை நிகழ்வு தூண்டிவிட்ட சிந்தனயைின் தரங்கங்கள்.

'....அச் சதேியிலே நான் காணும்
சரோதி களொத்திச் சரோபித்ததை் சயெ்துவிட்டு
ஓடி மறகைிறது; வாழும் சிறு கணத்தில்
தடோ ஓரு சவேை சகெத்திற்கூச் சயெ்ததுவே!
சவேயைதன் மூச்சு; அச்சவேை யிழந்தவுடன்
ஆவிபிரிந்து அகல்வானில் கலந்ததுவே!
என்னே இம் மின்னல(து) எழிலே வனெ்றிருந்தனே்.
மண்ணின் மக்களுக்கு மின்னல் ஓரு சதேி சரொல்லும்.
வாழும்சிறு கணத்தில் வயை மலொம் ஒளிதரவே
நாளும் முயற்சி சயெ்யும் நல்லசயைல் அதுவாகும்.'

மறே்படி 'சிந்தனயைும் மின்னொளியும்' என்னும் அ.ந.க.வின் ஆரம்பகாலக் கவிதை அ.ந.கவிற்கு மிகவும் பிடித்ததொரு கவிதை. மறே்படி மின்னலபை் பரோலவே தரோன்றி கூறுகிய காலமே வாழ்ந்து ஒளி வீசி மறநை்தவர் அ.ந.க. மின்னல் கூறிய பாடத்தினயைே பின்பற்றி வாழ்ந்தவர் அவரனெ்பதை அவரது 'தசோபிமானி' பத்திரிகயைில் வளிெவந்த கட்டுரயைான 'நான் ஏன் எழுதுகிறனே்?' என்னும் கட்டுரை பூலப்படுத்துகிறது. (வ.ந.கிரிதரனை இதழாசிரியராக கொண்டு வளிெவந்த மறொட்டுவபை் ப்லகலகை்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தினரின் 'நூட்பம்' (1981) வருடாந்தச் சஞ்சிகயைிலும் இக்கட்டுரை மீள்பிரசுரம் சயெ்யப் பட்டிருக்கின்றது.] அக்கட்டுரயைில் மறே்படி தனது ஆரம்பகாலக் கவிதயைினகை் கூறிப்பிடும் அ.ந.க. மலேும் தொடர்ந்து கூறுவார்:

'...இம்மின்னல் எனக்குணர்த்தும் சயெ்தி என்ன? "சில நாட்களே நீ இவ்வுலகில் வாழ்ந்தாலும் மக்களுக்கும், உலகுக்கும் பயனுள்ளவனாக வாழ். இன்று நீ இருக்கிறாய். நாளை இறந்து விடலாம். ஆகவே நன்றே சயெ்க. அதயைும் இன்றே சயெ்க" இது தான் மின்னல் சரொல்லித் தரும் பாடம். இருளை விரட்டி ஒளியபை் பரப்பும் மின்னல் சமுதாயத்தில் சூழ்ந்துள்ள மடமை, வறுமை முதலான இருள்களை நீ க்கி, அறிவயைும் ஆனந்தத்தயைும் பரப்பும்படி எனக்கூப் பணித்தது. வாழ்க்கயையைே இதற்காக அர்ப்பணிக்கவணே்டும் என்ற ஆசை மலேிட்ட நான் என் எழுத்தயைும் அத்துறகை்கே பயன்படுத்த வணே்டும் என்று நினதை்ததில் வியப்பில்லை அல்லவா?...'

இதன் மூலம் அ.ந.கவின் ஆரம்பகாலக் கவிதயைான் 'சிந்தனயைும், மின்னொளியும்' கவிதை அவரது எதிர்கால இலக்கிய வாழ்வின் அடித்தளமாக, உந்து சக்தியாக விளங்குவதகை் காணமுடிகிறது. அவரது படபை்புகள் எல்லாமே மறே்படி அவரது இலட்சிய வடே்கயைபை் பூலப்படுத்துவனவாகவயேிருக்கின்றன.

இவரது இன்னுமொரு கவிதயைான 'வில்லுன்றி மயானம்' சமுதாயத்தில் நிலவிய சாதிக் கொடுமயைினை, அதன் கட்டுப்பாடுகளை வன்மயைாகச் சாடுகின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தசை் சரே்ந்த வள்ளிப்பிள்ளை என்பவரின் பிரதேத்தை நகர சபகை்கூச் சொந்தமான வில்லுன்றி மயானத்தில் புதபை்பதற்காகத் தலமைை தாங்கிச் சனெ்ற ஆரியகுளத்தசை் சரே்ந்த சின்னத்தம்பி என்பவர் சாதிவறெியர்களால் கொல்லப்பட்ட

நிகழ்வசை் சாடும் கவிதையிது. இச்சம்பவம் நிகழ்ந்த காலகட்டத்தில் ஏனயை கவிஞர்களலெ்லாரும் அதனை விமர்சிக்கப் பயந்திருந்த நிலையில் , அறிஞர் அ.ந.க அதனை வன்மையாகத் தணிசி்சலுடன் கண்டித்தார். தீ ண்டாமகை்கதிராக வடெிதி்ட்ட பாரட்சித் தீ யாக அதனை இனங்கண்டார் :

'நாட்டினர்நீ ர் அறிவீ ர் வில்ல□ன்றி தன்னில்
நாம் கண்ட ஈமத்தீ வறெுந்தீ அன்று
கடே்டினிலே உளபிணத்தை உண்பதற்கு
கிளர்ந்தழெுந்த தீ யன்று நடெுநா ளங்கெ்கள்
நாட்டினிலே கிளபைரப்பும் சாதி என்னும்
நச்சுமர வீ ழ்ச்சியினகை் காண்பதற்காய்க்
வாட்டமுற்ற மக்களுளம் கனன்று பொங்கும்
வல்லதொரு பாரட்சித்தீ வாழ்க வஃது...'

மனிதர்கள் ஏழை, பணக்காரர் என்று ஏற்றத்தாழ்வுகள் பார்த்தல் தகாது. ஓருவரிற்கொருவர் அன்புடன் வாழ்தல் வணே்டும். அருவரூப்பினயைொதுக்கிச் சவேை மனப்பான்மையுடன் வாழ வணே்டுமனெ்பதை இவரது 'தூறவியும், கூஷ்ட்டரோகியும்' என்னும் கவிதை க□றுகிறது. தானமடெுப்பதற்காகச் சலெ்லும் தூறவியொருவருக்குத் தானமிடுவதற்காகச் சலெ்வர்கள் பலர் காத்து நிற்கின்றார்கள். அவரோ கூஷ்ட்டரோகத்தால் வ்ருந்தும்மோர் ஏழை தரும் உணவை அன்புடன் வாங்கி உண்ணுகிறார். அவ்விதம் உண்ணுகையில் அப்பாதத்திரத்தினுள் நோயினால் அழுகி வீ ழ்ந்திருந்த அந்த ஏழயினது விரலொன்றினகை் க்ண்டும் அருவரூப்படயாது, மூகம் சுளிக்காது , அதயைொதுக்கி வதை்துவிட்டு உணவயுண்ணுகின்றார். இதனை மறே்படி 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் வளிவந்த 'தூறவியும், கூஷ்ட்டரோகியும்' கவிதை விபரிக்கும் :

'உணவயிடும் பரோதந்தக் கூஷ்ட நோயால்
உக்கி உணர்விழந்திருந்த விரலில் ஒன்று
பிணக்கமுற்று ஓடு தன்னில் வீ ழ்ந்தந்தப்
பீ டதைனகை் கண்டனன் கண்டபரோது
கனமுனிவன் சாந்த மூகம் மாறாதந்த
கயைில் விரலடெுத்ததனை மலெ்ல நீ க்கி
மனதினிலே ஓரு சிறிது மாசுமின்றி
வாயினிலே மலெ்லமலெ்ல அள்ளி உண்டான்.
பால்லுணவை நல்லுணவாய் ஏற்றதனை
பூத்தமிர்தமாய் மதித்துப் பூசித்தான் ஏழை
நல்லவொரு நண்பன் இந்த முனியில் கண்டான்!
நானிலத்தில் விஷமாகும் தனிமை என்னும்
கொல்லுகின்ற வியாதிய·து பரோயொளியும்
கொண்டனவன் பரெிய இன்பம் கூவலயத்தில்
இல்லை இதுபோலில்லை இல்லை என்று
எண்ணி எண்ணி களிக்கடலில் ம□ழ்கிவிட்டான்.. '

'கவீ ந்திரன்' என்னும்பயெரிலும் அ.ந.க கவிதகைள் எழுதியுள்ளார். 'சாகாத இலக்கியத்தின் சரித்திர நாயகன்' என்னும் தினகரனில் வளிவந்த தொடர்கட்டுரயைில் எழுத்தாளர் அநதனி ஜீ வா 'அ.ந.க. ஆரம்பகாலத்தில் கவீ ந்திரன் என்னும் பயெரில்

நிறயை எழுதியிரு்ப்பதாகக் கு்றிப்பிடு்வார். 'தசேபக்தன்' பத்திரிகையில் 'கசயைடிக் கவிராயர்' என்னும் பயெரில் அ.ந.க இலக்கிய உலகின் மரோசடிகளசை் சாடிக் கவிதகைள் பல எழுதியுள்ளதாகவும் மறே்படி அந்தனி ஜீ வாவின் கட்டுரை தரிவிக்கின்றது. [மலேும் பல பு்னபையெர்களில் அ.ந.க எழுதியுள்ளதாக அறிகின்றரோம். இது பற்றியும் விரிவான ஆய்வுகள் நடபைறெ வணே்டும்.] 'தயேிலதை் தரோட்டத்திலே' என்ற இவரது கவிதை 'பாரதி' சஞ்சிகையில் 'கவீ ந்திரன்' என்னும் பு்னபையெரில் வளிெவந்தது. காலயைில் விழித்தழெுந்து, கு்ழந்தகை்கு்ப் பால்ட்டி விட்டு, அக்கு்ழந்தை பற்றிய எதிர்காலக் கனவு்களில் மி்ழ்கி, பழயைதை உண்டு்விட்டு, மி்ங்கிற் கி்டயைினை மு்து்கினில் மாட்டிவிட்டு வலேகை்கு்ச் சலெ்லும் தரோட்டத் தொழிலாளப் பணெ்ணொரு்த்தியபை் பற்றிப் பாடும் கவிதயைிது்.

'பானயைிலே தண்ணீ ரில இட்டிரு்நத
பழயதனை எடு்த்தே உண்டுமிஞ்ச
மானநைிகர் கண்ணாள் தன் மணவாளர்க்கு்
மற்றதனை வதை்து்விட்டு விரநை்து் சனெ்று்
கானகத்து் மி்ங்கிலிலே வயே்ந்த கி்டை
கழு்த்தினிலே பின்பு்றமாய்த் தொங்கவிட்டு்
தானழெுந்து் விரவைாள் தன் வலேகை்காடு்!
தன் கண்ணின் ஓரத்தை் து்டதை்து்க்கொள்வாள்! '

இது் பரோல் இன்னுமொரு் கவிதயைான 'மு்ன்னறே்றச் சனேை' (மறே்படி இரு் கவிதகைளும் 'பாரதி' என்னும் சஞ்சிகையில் வளிெவந்தவை) 'மி்டத்தனம் யாவு் நிர் மி்லமாகி வீ ழ்ந்திட', 'மங்கி நிற்கும் பாசிசத்தை மண்ணிடத்தே பு்ததை்திடப்' பு்றப்பட்ட 'மு்ன்னறே்றச் சனேை' பற்றிப் பாடும்.

அ.ந.க.வின் 'எதிர்காலச் சித்தன்' என்னும் கவிதை அ.ந.க.வின் மிக மு்க்கியமான கவிதளிலொன்று். நிகழ்கால மனிதனொரு்வன் காலத்தை் தாண்டி எதிர்காலச் சித்தன் வாழும் உலகிற்கு் வந்து்விடு்கின்றான். நாடு், மதம், மொழி, இனம், ஏழை, பணக்காரன், சாதியனெ்று் பிளவு்ண்டு், பரோர்களினால் சி்ழப்பட்டிரு்க்கும் நிகழ்கால உலகிற்கு் எதிராகப் பிரிவினகைளற்ற, பதேங்களற்ற மனிதர்களனெ்றவொரு்ரீ தியில் அன்பு்டன் வாழும் சமு்தாயமொன்றில் வாழும் எதிர்காலச்சித்தனொரு்வனின் உலகினசை் சித்திரிக்கும் கவிதயைிது். அரு்மயைான கவிதை. எதிர்காலச் சித்தனிற்கும், நிகழ்கால மனிதனு்க்கு்மிடயைில் நிகழும் உரயைாடலாக அமநை்து்ள்ள நீ ண்ட் கவிதை.

'அரசலெ்லாம் ஒழிந்து்லகில் ஓரரசே யு்ண்டாம்
அறங்கி்றும் ஓரு்மதமே உலகலெ்லாம் ஆகும்
விரசமொடு் விகற்பங்கள் வளர்க்கு்மொழி எல்லாம்
வீ ழ்ந்து்விடும் ஓரு்மொழியே -அவ்வு்லகில் உண்டாம்
சரசமொடு் உலகத்து் மககளலெ்லாம் தம்மசை்
சமானர்கள் மனிதகு்லம் என்ற இன மனெ்பார்
அரசர்கள் ஏழபைணக்காரனனெ்ற பதேம்
அத்தனயைும் ஒழிந்து் விடும் எதிர்கால உலகில்'

என்று் எதிர்காலச் சித்தன் கி்று்வான். அத்து்டன் அச்சித்தன் வாழும் பு்தயு்கத்தில் மானிடர்கள் இனம், மதம், நாடு் பரோன்ற எல்லகைளகை் கடந்து் மனிதர்களனெ்ற ஓரினமாகவும், ஓரே மொழிபசேு்பவர்களாகவும் விளங்கு்வர். அவ்வதிெர்காலச் சித்தன்

வாழும் உலகு காலம் தாண்டிச் சென்ற நிகழ்கால மனிதனுக்கு மிகுந்த உவகையினைக் கொடுத்தது. அதன் விளைவாக அவன் எதிர்காலச் சித்தனைப் பார்த்து,

"எதிர்காலச் சித்தா உன் இனியமொழி கேட்டனே.
எண்ணங்கள் விரிவடையும் என்னுடன் நீ வந்து
மதி கெட்டார் வாழ்கின்ற வையகத்தில் பூதிய
வாழ்வறேற்றிச் சலெவாயோ..' என்றிறஞ்சி நிற்கிறான்.

அதனைக் கேட்டதும் எதிர்காலச்சித்தனின் இதழ்களிலே கூஞ்சிரிப்பொன்று பிறக்கின்றது. அச்சிரிப்பினூடு 'காலத்தின் கடல்தாவி நீ இங்கு வந்த காரணத்தால் ஏதறிவு என்பதை நீ கண்டாய். ஆனால் உன்னுலகில் நிகழ்கால மயக்கத்தில் வாழ்வோர் இந்த ஞானத்தினைக் காண்பாரோ? இல்லை. இத்தகையதொரு நிலையில் காலத்தை நான் தாண்டிக் காசினிக்கு வந்தால் விடத்தைத் தந்து சோக்கிரதரைக் கொண்ட உன் சோதரர்கள் கட்டாயம் என்னை ஏற்றி மிதித்திடுவார்கள்' என்கின்றான். அதனால் 'நிகழ்கால மனிதா! நான் அங்கு வரனே. நீ போவாய்' என்கின்றான். எனவே ஏமாற்றத்துடன் மீண்டும் நிகழ்கால உலகிற்கே நிகழ்கால மானுடன் திரும்புகின்றான். திரும்பியவனை நடபைறெும் மடமையை போர்களும், நடம் பூரியும் தீ துகளும் திடுக்கிட வைக்கின்றன. 'என்றிவர்கள் உண்மை காண்பாரோ?' என ஏக்கமுற வைக்கின்றன. அதனையே கவிஞர் பின்வருமாறு கூறுவார்:

'பூதுயுகத்தின் கூரல்போலே எதிர்காலச் சித்தன்
பூகன்றமொழி கேட்டபின்னர் யானவனைப் பார்த்து
"எதிர்காலச் சித்தா உன் இனியமொழி கேட்டனே.
எண்ணங்கள் விரிவடையும் என்னுடன் நீ வந்து
மதி கெட்டார் வாழ்கின்ற வையகத்தில் பூதிய
வாழ்வறேற்றிச் சலெவாயோ என்றிறஞ்சி நிற்க
மதெுவாகச் சவெவிதழ்கள் திறந்ததையுமங்கே
மனெனிலவுக் கூஞ்சிரிப்பூப் பிறந்ததையும் கண்டனே.

காலத்தின் கடல் தாவி நீ -ங்கு வந்த
காரணத்தால் ஏதறிவு என்பதை நீ கண்டாய்
ஞாலத்தில் நிகழ்கால மயக்கத்தி லுள்ளோர்.
ஞானத்தகை காண்பாரோ? காணார்களப்பா
காலத்தை யான்தாண்டிக் காசினிக்கு வந்தால்
கட்டாயம் ஏனையவர்கள் ஏற்றிமிதித்திடுவார்
ஆலத்தைத் தந்தன்று சோக்கிரதரைக் கொன்ற
அன்பர்களுன் மனிதச் சோதரர்களன்றோ?

ஆதலினால் நிகழ்கால மனிதா அங்கு
யான்வரனே நீ போவாய் என்றான் ஐயன்
காதலினால் கால்களெனும் கமலம் தொட்டுக்
கண்ணொற்றி விடைபெற்றனே திரை நீ ங்கிற்று.
பாதகர்கள் மூழுமடமையை போர்கள் சுழும்
பாருக்கு நிகழ்காலம் வந்தனே எங்கும்
தீ துகளே நடம்பூரியும் நிலமை கண்டு
திடுக்கிட்டனே என்றிவர்கள் உண்மைகாண்டல்?'

மறேபடி கவிதையினை நவீனத்தமிழக் கவிதையுலகில் வளிவந்த முதலாவது விஞ்ஞானக் கவிதையெனக் கூறிப்பிடலாமா? ஆய்வாளர்கள்தான் பதிலிறுக்க வணேடும். ஆயினும் நான் அவ்விதம்தான் கருதுவனே. மறேபடி 'எதிர்காலச் சித்தன்' கவிதை நிகழ்கால மனிதன் காலம் கடந்து சலெவதை மட்டும் கூறிக்கவிலலை. அ.ந.க கண்ட இலட்சிய உலகினையும், கனவினையும் கடவே வளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. நவீனத்தமிழக் கவிதையுலகில் கூறிப்பிடத்தக்க முக்கியமான கவிதைகளிலொன்றாக இதனை நான் இனங்காணுகின்றனே. அ.ந.க.வையே மறேபடி கவிதையில் வரும் எதிர்காலச் சித்தனாகவும் நான் உணருகின்றனே. அவரது உள்ளத்தில் கனன்று கொணடிருந்த இலட்சியக் கனவின் வடிவமாகவே எதிர்காலச் சித்தன் விளங்குகின்றான். அத்துடன் அ.ந.க.வின் சிந்தனதை் தளிவினையும், கவி பானையும் ஆற்றலையும் கட மறேபடி கவிதை விளக்கி நிற்கின்றது.

அ.ந.கந்தசாமி அவ்வப்போது கவியரங்கங்களிலும் பங்குபற்றித் தலமைை வகித்துள்ளார்; கவிதைகள் பாடியிருக்கின்றார். அ.ந.க.வின் கவியரங்கப் பங்களிப்பகை் கூறிப்பிடும் அந்தனி ஜீவா தனது 'சாகாத இலக்கியத்தின் சரித்திர நாயகன்' கட்டுரையில்

1966ம் ஆண்டு ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மணடபத்தில் நடத்திய "பாவலேதல்" நிகழ்ச்சியில் அ.ந.கந்தசாமி பாடிய "கடவுள் என் சரேர நாயகன்" என்ற கவிதை பாவலேதல் நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருந்த பார்வையாளர்களின் பாராட்டபை் பறெ்றது. அந்தக் கட்டத்தில் கூறிப்புரையாற்றிய தனெ்பலலேிய□ர் மு.கணபதிப்பிள்ளை "ஓரு ந□ற்றாண்டிற்கு ஓரு தடவதைான் இதபை் பலேன்ற நல்ல கவிதை தலேன்றும்" எனப் பாராட்டினார். பல கவிதை அரங்குகளின் தலமைபை் பீடத்தை அலங்கரித்துள்ளார் அ.ந.க' என்று கூறிப்பிட்டுள்ளது இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. இவ்விதமாக அவர் பங்குபற்றிய கவியரங்கொன்றுதான் வலேணையை□ர்த் தொல்காவிய மன்றில் நடபைறெ்ற தமிழ்மறை விழாக் கவியரங்கு. தமிழ் மறையாம் திருக்கூறளினை வழங்கிய 'வள்ளுவர்' பற்றிய நீண்ட கவிதை தமிழ்க் கவிதையுலகில் திருவள்ளுவர் பற்றி வளிவந்த அற்புதமான கவிதைகளில் நானறிந்த வரையில் முதன்மையானது. மறேபடி கவிதை வள்ளுவரின் சிறப்பினையும், கடவே அ.ந.க அவர்மலே் வதை்திருந்த அபிமானத்தையும் புலப்படுத்தி நிற்கும். அத்துடன் அழகாகச் சொறகளை அடுக்கிச் சிந்தனயைதை் தணட்டும் வகையில், மனதினை ஈர்க்கும் வகையில் கவிபுனையும் அ.ந.க.வின் ஆற்றலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்குகின்றது.

'மதங்களை அடிப்படையாக புலவர்கள் கொள்ளுமொரு காலகட்டத்தில் வள்ளுவரோ மன்னுலக வாழ்வை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொள்கின்றார். மற்றவரோ வீடனெ்றும், மரேடசமனெ்றும் பானயை வள்ளுவரோ இல்வாழ்வுக்குரிய அறம், பொருள், இன்பம் பற்றி உரதை்திடுகின்றார்' இவ்விதம் கறும் அ.ந.க

'இது நல்ல மாற்றமனெ இங்கடெுத்துச் சொல்வரோம். இவர் கூறளகை் கயைநே்தி இவ்வுலகை வலெ்வரோம்' என்கின்றார்.

அத்துடன் 'வறுமயைினை ஒழித்திடுதல் வணேடுமனெும் நஞெ்சினை வள்ளுவனார் கொணடிருந்தார் என்பதை'

'வநே்தரது அரண்சிறப்பும் சொல்லவந்தபோது 1"உறுபசியும் பிணிநோயும் சறெுபகையும் சரோ(து) உற்றிடுதல் ஒன்றல்ல நா"டனெ்று கடே்டார்' என்று

கூறிப்பிடும் அ.ந.க மலேும் 'பரெும்பசியமை மூதற்கூற்ற மனெளடூதத்தூச் சரொன்னார் பரெும்பூலவர் வள்ளுவனார் ஏழகைளின் தாேழன்' என்று விபரிக்கும் அ.ந.க மலேும் தொடர்ந்து வள்ளுவனார் வழிவந்த பாரதியார் 'தனி யொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவாேம்' என்றார். ஆனால் வள்ளுவரோ 'தள்ளுவதாே வாழ்க்கையினபை் பிச்சைடூத் திங்கே? அவ்விதமலே் சாய்கஅந்த ஆண்டவனும்' என்று பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னர் கூறிப்பிட்டதசை் சுட்டிக் காட்டுவார்:

'வள்ளுவனார் வழிவந்த பாரதியார் சரொன்னார்
2"வயைத்தை அழித்திடுவாேம் தனிமனிதன் ஓருவன்
உள்ளநிறை வாேடுண்ண உணவில்லை என்று
உளம்வருந்து வானாயின்" என்பதவர் பாட்டு.
வள்ளுவர் தாமும்பல் லாண்டுகட்கு முன்னர்
வழுத்தினார் இதன் பொருளை ஆவசேத்தாேடு
3"தள்ளுவதாே வாழ்க்கையினபை் பிச்சைடூத் திங்கே?
அவ்விதமலே் சாய்கஅந்த ஆண்டவனும்" என்றார்'

இவ்விதமாக வள்ளுவரை மக்கள் கவிஞ்னாக, ஏழகைளின் தாேழனாக அவனது கூறட்பாக்களினுடு காணும் கவிஞர்

'கலகை்காகக் கலைனை்று கதறுபவர் உண்டு
கரூத்தூக்கமே மூதன்மை தரும் வள்ளுவனார்கண்டு
கலைஇந்தச் சமூதாய வளர்ச்சிக்கே என்று
கரூத்தூடயைார் உணரட்டும் காசினியில் அன்று
விலயைில்லாத் திரூக்கூறளதை் தந்திட்ட மதேை
வியனுலகில் காட்டுகின்றார் பாதயைதே பாதை.
கலஞைர்களே எழுந்திடுங்கள் வள்ளுவனார் காட்டும்
கவினுடயை பாதயைிலே பனோவை ஓட்டும்'

என்று மலேும் பாடி , வள்ளுவரை கரூத்தூக்கு மூக்கியம் தரும் கலை படகை்கூமொரு சமூதாயச் சிந்தனை மிக்க படபை்பாளியாகச் சித்திரிப்பார். கலை கலகை்காக என்று கரூதுபவர்கள் கலை இந்தச் சமூதாய வளர்ச்சிக்கே என்று வள்ளுவரபை் பார்த்தூ உணரட்டுமனெ்கின்றார். அவர் காட்டும் பாதயைிலே பனோவை ஓட்டட்டுமனெ்கின்றார். மக்களுக்காக இலக்கியம் படபை்பதயைே தனது இலட்சியமாகக் கொண்டு சயெலாற்றிவந்த அ.ந.க. வள்ளுவரயைும் அத்தகயைதொரு கோணத்திலயேே அவனது கூறட்பாக்களினுடு இனம் காண்கின்றார். இச்சமயத்தில் அ.ந.க.வின் இலக்கியம் பற்றிய கரூத்தூகளை நினவைூ கூர்வது பொருத்தமானதே. ஏற்கனவே கூறிப்பிட்டுள்ள 'நான் ஏன் எழுதுகிறனே்' என்னும் கட்டுரயைில் அவர் பின்வருமாறு கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. அவரது எழுத்தின் நாேக்கம் பற்றிய அவரது உள்நாேக்கத்தினை எடுத்தியம்பும் வரிகளிவை. அவரபை் பற்றி ஆய்வு சயெ்ய விரும்பும் ஆய்வாளர்களுக்கு மிகவும் உதவக் கூடிய வரிகளிவை.:

'மனிதன் சமூதாயத்தின் ஓரு அங்கம். அவனுக்கு சமூதாயப் பொறுப்பொன்று உண்டு. வறெுமனே உண்ணுவதும், உறங்குவதும், பூலனுகர்ச்சிகளில் > ஈடுபடுவதும் வாழ்க்கயைாகாது. அறிவு வளர்ச்சி பறெ்ற மனிதன் இவற்றாேடு வறேு சில காரியங்களையும் சயெ்ய விரும்பூவான். மற்றவர் மூகத்தின் பூன்னகை தாேட்டத்தில் பூத்தூக் கூலுங்கும் மூல்லமைலர் பாேல் அவனுக்கு இன்பத்தையுட்டும். "இன்று

நாம் வாழும் சமூதாயத்தில் நாம் பூனனகயைகை காணவில்லை. தூனன்பமும், தூயரமும், அழுகையும், ஏக்கமும், கண்ணீ ரும், கம்பலையுமாக நாம் வாழுமுலகம் இருக்கிறது. ஏழ்மகை்கும், சலெ்வத்துக்கும் நடக்கும் பரேும், அடிமகை்கும், ஆண்டானுக்கும் நடக்கும் பரேும், உயர்சாதியானுக்கும் தாழ்ந்த சாதியானுக்கும் நடக்கும் பரேும், அசுரசக்திகளுக்கும், மனித சக்திகளுக்கும் நடக்கும் பரேும் இன்று உலகயைே கலங்க வதை்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்பரே்களினால் வாழ்வே ஓரு சரேகீ தமாகிவிட்டது. இப்பரே்களை எவ்வளவு விரவைில் ஒழிக்க முடியுமரே அவ்வளவு விரவைில் ஒழித்துவிட வணே்டும். அதன்ப பின்தான் பரேரொழிந்த சமத்துவ சமூதாயம் ப□க்கும். அதபை் ப□க்க வகை்கும் பணியில் எழுத்தாளன் மூனன்னேடியாகத் திகழ வணே்டும் என்ற கருத்தை உலகின் பூகழ்பறெ்ற பனோ மன்னர்கள் என் மனதில் தரேற்றுவித்தனர்.

பிரஞ்சுப் புரட்சி கண்ட ர□சரே, வால்டயர் தொடக்கம் மார்சிம் கரேர்க்கி, எஹ்ரனெ்பரே்க் வரகை்கும் எல்லா நல்ல எழுத்தாளர்களும் இந்தச் சயெ்தியயைே எனக்குக் க□றினர். பரே்னாட் ஷாவின் எழுத்துகளும் இன்றயை படே்ரண்ட் ரசல் எழுத்துகளும் க□ட சமூதாய மூனன்றேற்றத்துக்குரிய பிரச்சினகைளுக்குத் தீ ர்ப்பு காணும் பணியை அலட்சியம் சயெ்துவிடவில்லை. வங்கக் கவிஞர் தாக□ரும், தமிழ்க் கவிஞன் பாரதியும் தாம் வாழ்ந்த சமூதாயத்தின் உடனடிப் பிரச்சினகைளதை் தீ ர்க்கும் பணிக்குத் தமது பனோக்களை அர்ப்பணம் சயெ்ய மறக்கவில்லை.... உலகப் பண்பாட்டுப் பாடிய பாரதிதாசனும் சமூதாய ஊழல்களசை் சுட்டரெிக்கும் பணிக்குத் தன்னாளான சவேயைசை் சயெ்திருக்கின்றான்.

"மக்கள் இலக்கியம்" என்ற கருத்தும் "சரேஷலிஸ்ட் யதார்த்தம்" என்பனவுமே என் மனதகை் கவர்ந்த இலக்கிய சித்தாந்தங்களாக விளங்குகின்றன. எழுத்தாளன் வாழ்க்கயைை விமர்சிப்பதுடன் நின்று விடக்க□டாது. அந்த விமர்சனத்தின் அடிப்படயைில் வாசகர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை ஊட்டவணே்டும். அவ்வித நம்பிக்கயைில்லாவிட்டால் மூனன்னேற்றமில்லை. வாழ்வே இல்லை. இவ்வித பிரக்ஞயைில் பிறக்காமல் வறெுமனே யதார்த்தத்தை ஓரு சுூத்த இலட்சியமாகக் கொண்டு எழுதும்பரேது நம்பிக்கை்குப் பதில் அவநம்பிக்கயைின் தொனிகளே கடே்க ஆரம்பிக்கலாம். நநை்த உள்ளத்தின் சரேகக்குரலாகக் கடே்கும் எழுத்தால் பயனில்லை. நொந்த உள்ளத்தின் சயெல் தூணிவுகொண்ட வகேக் குரலாக அது ஒலிக்க வணே்டும். வாழ்வதற்கு நரேடியாகவரே, குறிப்பாகவரே, மனெமாகவரே வழிகாட்டும் எழுத்தே எழுத்து. இந்தக் கருத்துகள் என்னை உந்துகின்றன. அவற்றுக்காகவே நான் எழுதுகின்றனே்.

எழுத்தில் பலவகை உண்டு. நரேடிப் பிரச்சார எழுத்து ஓரு வகை. கதை, கவிதை, நாடகம் என்ற உருவங்களில் வாழ்க்கயைின் படமாகவும் வழிகாட்டியாகவும் எழுதப்படுபவை வறேொரு வகை. இந்த இரண்டாவது வகை எழுத்தே இலக்கியம். அதுவே நிலதை்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது. ஆகவே அதபை் பற்றியே நான் இங்கு அதிகமாகக் க□றியிருக்கிறனே்.'

இவ்விதமாக எழுத்து பற்றிய கருத்துள்ள அ.ந.க வள்ளுவரையும் அவ்விதமான, மக்களுக்காக இலக்கியம் படதை்த் படபை்பாளியாகவே இனங்காண்கின்றார். அதனால்தான்

'நசெவுசயெும் தொழிலாளி நரே்மயைுள நஞ்சன்

சயெ்திட ்ட நிறநை□ லில ் பயெ்திட ்ட எண ்ணம ்
இசவைூடனே காலத ்தை வனெ ்றிங ்கூ வாழூம ்!
எல ்லகைளகை ் கடந ்திங ்கூ உலகலெ ்லாம ் ச□ழூம ்' என ்கின ்றார ் .

அ.ந.க. வை வள ்ளூவரபை ் பாேல ் மகாதமா காந ்தியின ் தூணவைியார ் அன ்னை கஸ ்த□ரிபாயூம ் மிகவூம ் கவர ்ந ்தவர ் . அவரதூ மறவைையொட ்டி அவர ் எழூதிய 'அன ்னையார ் பிரிவூ' என ்னூம ் ஈழகசேரியில ் வளெியான நினவைூக ் கவிதையொன ்றே அதற ்கூச ் சான ்றூ. அதிலவர ் அன ்னை பற ்றி

'ஓப ்பரிய காந ்தியரி னொப ்பில ்லாத
ஓர ்மனவைி சமெ ்மையறங ் காத ்த சீ □ ர ்மசை ்
சபெ ்பரிய பரெூம ்பூகழாள ் தயே மலெ ்லாம ்
தாயனெவே சபெ ்பிடூமாேர ் இல ்லின ் தயெ ்வம ்' எனவூம ்

'சீ □ தையூம ் சாவித ்திரியாம ் தவேி மற ்றூம ்
சிறப ்பூள ்ள நளாயினி என ்பாேரலெ ்லாம ்
காதையிலே உலாவூகின ்ற கன ்னியர ்கள ்
கடூகனேூம ் உண ்மையங ்கூ இல ்லை யனெ ்றூ
ஓதியவர ் தலநைாணச ் சயெ ்தூ பணெ ்மபை ்
பரெூங ்கூலத ்தின ் உயர ்வூதனை நாட ்டினாய ்' எனவூம ் கூறிப ்பிடூம ் அ.ந.க, அன ்னையார ் இறந ்த சயெ ்தியினை 'மாரியினிலே பரெூமழதைான ் கொட ்டூகின ்ற காரிரவில ் பல ்லிடிகள ் பின ்னே வந ்த பரேிடி'யாய ் உணரூகின ்றார ் .

இவ ்விதமாகக ் கவீ ந ்திரனின ் கவிதகைள ் ஈழத ்தூத ் தமிழ ்க ் கவிதையூலகில ் மூக ்கியமான படபை ்பூகளாக விளங ்கி நிற ்கின ்றன. அ.ந.க. வின ் கவிதகைள ் எல ்லாமே பாேர ்ச ்சூவாலகைளாகத ்தான ் இரூந ்தன என ்பதற ்கில ்லை, அவ ்வப ்பாேதூ காதல ் பாேன ்ற மனெ ்மையான உள ்ளத ்தூணர ்வூகள ் பற ்றியூம ் பாடியூள ்ளார ் . மூற ்பாேக ்கூக ் கவிஞரொரூவர ் இவ ்விதமாகவலெ ்லாம ் பாடலாமா என ்ற ்ம ் சிலர ் கடே ்பர ் . அதற ்கூ அ.ந.க. மூன ்பூ கூறிப ்பிட ்டூள ்ள 'நான ் ஏன ் எழூதூகிறனே ்?' என ்னூம ் கட ்டூரயைினை மீ □ ண ்டூம ் ஓரூமூறை அசபைாேடூதல ் தகூமே. அதிலவர ் கீ □ ழூள ்ளவாறூ கூறிப ்பிட ்பிரூப ்பார ் :

'எழூத ்தில ் பலவகை உண ்டூ. நரேடிப ் பிரச ்சார எழூத ்தூ ஓரூவகை. கதை, கவிதை, நாடகம ் என ்ற உரூவங ்களில ் வாழ ்க ்கையின ் படமாகவூம ் வழிகாட ்டியாகவூம ் எழூதப ்படூபவை வறேொரூவகை. இந ்த இரண ்டாவதூ வகை எழூத ்தே இலக ்கியம ் . அதூவே நிலதை ்தூ நிற ்கூம ் தன ்மை வாய ்ந ்ததூ. ஆகவே அதபை ்பற ்றியே நான ் இங ்கூ அதிகமாகக ் க□றியிரூக ்கிறனே ் . ஆனால ் சரேஷலிஸ யதார ்த ்தப ் பாதயைில ் இலக ்கியப ் பணிபூரிவரேர ் வறெூம ் அழகயைே நாேக ்காகக ்கொண ்ட கரூத ்தூகள ் இயற ்கையாக மனதில ் தாேன ்றூம ்பொழூதூ அவற ்றை எழூதாதூ விட ்டூவிட வணே ்டூமா? நல ்ல கரூத ்தூகளகை ் கரூக ்கிச ் சாகவிட ்டூ விடவணே ்டூமா என ்றூ கடே ்கப ்படூகிறதூ.

பாரதி மூற ்பாேக ்கூக ் கவிஞன ் . ஆனால ் மக ்கள ் பிரச ்சினகைளபை ் பாடிய அதே வாயால ் 'கண ்ணன ் என ் காதலனை'யூம ் பாடினான ் . ஆம ் , தாேட ்டக ்காரன ் கத ்தரிக ்காயையூம ் , கீ □ ரயையையூம ் , தக ்காளியையூம ் பயிரிடூகிறான ் . ஆனால ் வீ □ ட ்டூ வாசலிலே மல ்லிககை ் கொடியபை ் படர விடூவதில ்லையா? கத ்தரித ் தாேட ்டத ்தூ வலேையின ் களபை ்பூப ் பாேக, மல ்லிகபை ் பந ்தலின ் நறூமணத ்தை மகிழ ்ச ்சியாேடூ உறிஞ ்சி மகிழ அதன ் கீ □ ழ ்ச ் சனெ ்றூ

உட்காரவதில்லையா? எமக்கு நலெல்லும் வணேட்டும். களேதுமையும் வணேட்டும். காய்கறிகளும் கிழங்குகளும் வணேட்டும். ஆனால் ரளேசா மலர்களும் வணேட்டும். ரளேசாமலர்களை மனநிறவைுக்காக நடும் தளேட்டக்காரன் ரளேசா மலர் நடுபவன் என்று சளொல்லப்படமாட்டான். தளேட்டக்காரன் என்றுதான் அழகைக்கப்படுவான். பிள்ளையைதை் தங்க வகைகத் தாலாட்டுப் பாடுவளேம். ஏற்றமிறகைக்கயைில் ஏற்றப்பாட்டுப் பாடுவளேம். அணிவகுப்பில் பூரட்சிக் கீ தம் பாடுவளேம். ஆனால் கூளிக்கும் அறயைில் வறெும் ஸ்வரங்களை நாம் வாய்விட்டு இசபை்பதில்லையா?

சளேஷலிச யதார்த்தப் பாதயைில் மூற்பளேக்கு இலக்கியம் சமபை்பவனகை் கடும் விலங்குகளால் கட்டிவிடக்கூடாது. பளொதுவாக ஓரு எழுத்தாளன் எத்தூறகை்கு்த் தன்னை அர்ப்பணிக்கிறான் என்பதபை் பார்க்க வணேட்டும். அதில் அவன் சரியாக இரு்ந்தால், மற்ற விஷயங்கள் சம்பந்தமாக நுணுக்கமாகச் சட்டதிட்டங்களை உண்டாக்கு்தல் அவன் கலசை் சுதந்திரத்தில் தலயைிடுவதாகும். 'சிந்தனயைும் மின்னளொியும்' தளொடக்கம் 'எதிர்காலச் சித்தன் பாட்டு' வரை என் கரு்தத்தளேட்டம் ஓன்றாகவே இரு்ந்திருக்கிறது. ஆனால் இடயைிடயைே ரளேசாக்களையும் நான் நட்டதுண்டு. 'பூரட்சிக் கீ தம்' பாடாத வளேயைில் 'காதல் கீ தம்' பாடியதுமுண்டு. வறெும் சுவரங்களை இசத்தை்ததுமுண்டு. என்றாலும் என் பளொதுவான இலட்சியம் ஓன்று. என் எழுத்துக்கள் மக்களை உயர்த்த வணேட்டும். அவர்களின் பளேராட்டங்களில் எந்த அம்சத்தளேடாவது அவை சம்பந்தப்பட்பிரு்க்க வணேட்டும். இந்த இலட்சியத்துக்காகவே நான் எழுது ஆசபை் படுகிறனே். ஆனால் பளேர்க்களத்தில்கூட பக்கள் ப்பதுண்டு. இதை நாம் மறக்கக்கூடாது. வாளநே்திப் பளேர்க்களம் பூகும் வீ ரன் கூட தும்பை மாலயைை கழுத்திலணிந்து சலெ்வது பண்டதை் தமிழ் நாட்டு வழக்கமாகும். இந்த விவகாரம் இக்கட்டூரகை்கு்ப் பூறப்பிரச்சினயையானாலும் மூற்பளேக்கு இலக்கியத்தளேடு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினயையெனெ்பதால் சில வார்த்தகைள் கூறும்படி நரேிட்டது. முடிவாக "எதற்காக எழுதுகிறனே்?" என்பதற்கு நான் இரத்தினச்சுருக்கமாகச் சில காரணங்களகை் கூறி இக்கட்டூரயைை முடிக்க விரும்பூகிறனே். முதலாவதாக என் வாழ்வு சமுதாயத்துக்கு்ப் பயனுள்ளதாக வணேட்டும் என்ற காரணம். சுூரண்டலும் அநீ தியும் நிறந்தை்த சமுதாயத்தை ஒழிக்கவும் புதிய ஒளிமிக்க சமுதாயத்தை தறேற்றுவிக்கவும் என்னாலான பணியை எழுத்து மூலம் சயெ்ய வணேட்டுமனெ்ற காரணம். இதனை நான் மூன்னரே விரித்துக் கூறிவிட்டனே்.'

ஈழத்து மரபுக் கவிஞுர்களில் கூறிப்பிடத்தக்க கவிஞுர்களிலொருவர் வித்துவான் க.வநே்தனார். இவரது கவிதகைளின் சிறப்பம்சங்களிலொன்று அவரது கவிதகைளில் காணப்படுகின்ற மூற்பளேக்குக் கரு்த்துகள். ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதயைுலகில் இவரது 'காலதை் தூக்கிக் கண்ணில் வதை்து கட்டிக் கொள்ளும் அம்மா' என்னும் கூழந்தபை் பாட்டு மிகவும் புகழ் பறெ்றது. க.வநே்தனாரின் இன்னுமொரு கவிதை 'கவிஞன்' அதிலவர் பின்வருமாறு
கூறுவார்:

'வாடுகின்ற மக்களினம் மாட்சி கொள்ள
மறுமலர்ச்சிப் பரெுவாழ்வை வழங்கு மாற்றல்
கூடுகின்ற கொள்கயைினால் எழுுச்சி கொண்டு
கூமுறுகின்ற களேரியே கவிஞு னாவான்!'

இவ்விதமாகக் வாடுகின்ற மக்களினம் மாட்சி கொள்ள களேரியாக வாழ்ந்த கவிஞுன்தான் அ.ந.கந்தசாமி. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதயைுலகின் மூக்கியமான கவிஞுரான அ.ந.கவின்

தமிழ்க் கவிதைக்கான பங்களிப்பை மறதைத்தூவிட மூனவைோர் மூழூப் ப□சணிக்காயசை் சோற்றினுள் மறகைக்க மூயலூம் அறிவிலிகளே! ஆய்வாளர்களல்லர்.

நன்றி: பதிவுகள்.காம்
ngiri2704@rogers.com

□□□□□□□□□□□□□□ (□□□□□□□ □.□.□□□□□□□□□□) □□□□□□□□□□!

1. □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□!

எதிர்காலத் திரநைீ க்கி அதற்கப் பால்யான்
ஏகிட்டனே் ஏகிட்ட பரேதில் என்மூன்
கதிர்பலேூம் ஒளிமூகத்தான் கரூணயை□றூம்
கமலம்பறோ் கண்ணினயைான் ஓரூவன் வந்தான்
"எதிர்கால உலகமிஃதூ மனிதா நீ யிங்
கனே்வந்தாய் இவண்காணூம் பலவூமூன்னை
அதிர்வடெி பலேல் அலகைக்கழிக்கூம் ஆதலாலே
அப்பனே நிகழ்காலம் சலெ்க" என்றான்.

அறிவினிலே அடங்காத தாகம் கொண்டனே்
அவ்வூரயைால் அடங்கவில்லை அவனை நோக்கிச்
'சறெிவூற்ற பரேறிவின் சரே்கக்கை வணே்டூம்
சநெ்தமிழன் யானொரூவன் ஆதலாலே
மறூவற்ற பரோண்மகைக்கோட்டை என்னை
மலவைூறூத்தா ததெிர்காலம்" என்றூ க□றிக்
கூறூகூறூத்த விழியூடயைான் கூழூத வியான்
கூணமனெ்ன பயெரனெ்ன என்றூ கடே்டனே்.

"எனக்கூமூன்னே சித்தர்பலர் -இரூந்தா ரப்பா
எதிர்காலச் சித்தன்யான் நிகழ்காலத்தர்
உனக்கூமூன்னர் வாழ்ந்திட்ட சித்த ரல்லால்
உன்காலச் சித்தரயைூம் ஏற்கா ரப்பா
மனக்கூறவைால் க□றவில்லை மகிதலத்தில்
மடமயைொரூ மயக்கத்தின் ஆட்சி என்றூம்
கனத்தூளதிங் கனெ்பதயைே கரூதிச் சொன்னனே்
காசினியின் பண்பிதனகை் காணப்பா நீ .

வரலாற்காலச் சித்தனாரை சயெ்த வார்த்தை
வயைகத்தார் அறிதற்காய் இங்க சொல்வனே்
"பரெம்பரேர்கள் விளகைின்ற நிகழ்காலத்தில்
பிளவாறாத்தம் பலவகயைாம் பதேமாண்டா
ஓரமபைறெம் மனிதர்களை ஒன்றா வண்ணம்
ஊடமதை்த சாவரனயை பதேம் யாவம்
நாேக்கிடாவாய் த□ரஎதிர் கால மீ தே"

அண்டாபவர் அண்டாதா சயெ்வததே
அநியாய பதேங்கள் பயெரசை் சொல்வனே்
தாண்டாபட்டாத் தசேங்கள் என்றிராத்தல்
த□ய்மயைாம் இனம்மொழிகள் மதங்க ளனெ்றா
அன்றாதொட்பிங் கின்றாவரை இராக்கமந்த
அர்த்தமிலாப் பிரிவினகைள் எல்லாம் சாகம்
ஒன்றாபட்பிவ் வாலகலெ்லாம் ஒற்றயைாகம்
ஓரமொழியில் ஓரரசா பிறக்கமப்பா.

அரசலெ்லாம் ஒழிந்தாலகில் ஓரரசே யாண்டாம்
அறங்க□றாம் ஓரமதமே உலகலெ்லாம் ஆகம்
விரசமொடா விகற்பங்கள் வளர்க்கமொழி எல்லாம்
வீ ழ்ந்தாவிடாம் ஓரமொழியே இவ்வாலகில் உண்டாம்
சரசமொடா உலகத்தா மகக்களலெ்லாம் தம்மசை்
சமானர்கள் மனிதகாலம் என்ற இன மனெ்பார்
அரசர்கள் ஏழபைணக்காரனனெ்ற பதேம்
அத்தனயைாம் ஒழிந்தா விடாம் எதிர்கால உலகில்.

சநெ்தமிழாம் சாமீ ழச் சிங்களமாம் சாகம்
சகெமலெ்லாம் ஓரமொழியே தலை த□க்கி நிற்கம்.
நந்தமிழர் இனஞ்சாகம் பிற இனமாம் சாகம்
நாடலெ்லாம் மனித இனம் ஒன்றாதலை த□க்கம்.
எந்தமொழி இவ்வாலகில் நிலவாமனெக் கடே்பில்
எண்ணிக்கை கொண்டமொழி எம்மொழியாே இங்க
அந்த மொழி தானப்பா அரசாளாம் உண்மை
அதாநன்றா தானப்பா பிரிவினகைள் ஒழிதல்.

நிகழ்காலச் சநெ்தமிழர் இதா கடே்டாச் சீ றி
நீ சனாரை நிகழ்த்தாதே சநெ்தமிழே உலகின்
பாகழ்மொழியாய் உலகத்தின் பொதா மொழியாம் ஆகம்
பாதாமதைனை காண்பீ ர்கள் என்றாபாகன் றிடாவார்.
இகழ்ந்திடாவார் எதிர்காலச் சித்தனாரை தன்னை
இம்மியள வணோம் மானமில்லா ம□ர்க்கன்
நிகழ்காலத் திராந்திராந்தால் சயெ்வதறிந்திடாவாமே்.
நஞ்சாபிளந் தறெிந்திராப்பாேம் என்றிகழ்த்திடாவார்.

பிறப்பாலே யானாயர்வா தாழ்வாரகை்க மாட்டனே்
பிறப்பாலே என்மொழியே சிறந்ததனெச் சொல்லனே்.

பிறப்பனெற்றன் வசமாமளே? பிரமத்தின் வசமாம்.
பீ ரூவில் பிறந்திரூந்தால் பீ ரூமொழி பீ டே
வறெிமிகூந்த நிகழ்காலத் தீ தூணரமாட்டார்
விழழூக்கே பரெூங்கலகம் விளக்கின்றார் அன்னார்
அறிவற்றே தூன்பங்கள் அனவர்க்கூம் விளைப்பவர்
ஐய்யய்யளே இவர்மடமை என்னனெற்ரூ சொல்வனே்.

பூதூயூகத்தின் கூரல்பளேல் எதிர்காலச் சித்தன்
பூகன்றமொழி கடே்டபின்னர் யானவனைப் பார்த்தூ
"எதிர்காலச் சித்தா உன் இனியமொழி கடே்டனே்.
எண்ணங்கள் விரிவடையூம் என்னூடன் நீ வந்தூ
மதி கடெ்டார் வாழ்கின்ற வயைகத்தில் பூதிய
வாழ்வறே்றிச்சலெ்வாயளே என்றிறஞ்சி நிற்க
மதெூவாகச் சவெ்விதழ்கள் திறந்ததயைூமங்கே
மனெ்னிலவூக் கூஞ்சிரிப்பூப் பிறந்ததயைூம் கண்டனே்.

காலத்தின் கடல் தாவி நீ -ங்கூ வந்த
காரணத்தால் ஏதறிவூ என்பதை நீ கண்டாய்
ஞாலத்தில் நிகழ்கால மயக்கத்தி லூள்ளளேர்.
ஞானத்தகை் காண்பாரளே? காணார்களப்பா
காலத்தை யான்தாண்டிக் காசினிக்கூ வந்தால்
கட்டாயம் எனயைவர்கள் ஏறற்றிமிதித்திடூவார்
ஆலத்ததை் தந்தன்றூ சளேக்கிரதரகை் கொன்ற
அன்பர்களூன் மனிதச் சளேதரர்களன்றளே?

ஆதலினால் நிகழ்கால மனிதா அங்கூ
யான்வரனே் நீ பளேவாய் என்றான் ஐயன்
காதலினால் கால்களனெ்னூம் கமலம் தொட்டூக்
கண்ணறொற்றி விடபைறெ்றனே் திரை நீ ங்கிற்றூ.
பாதகர்கள் மூழூமடமைபை் பளேர்கள் ச□ழூம்
பாரூக்கூ நிகழ்காலம் வந்தனே் எங்கூம்
தீ தூகளே நடம்பூரியூம் நிலமைை கண்டூ
திடூக்கிட்டனே் என்றிவர்கள் உண்மகைாண்டல்?

- தனே்மொழி -

2.□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□!

சாளரத்தின் ஊடாகப் பார்த்திரூந்தனே் சகமலெ்லாம்
ஆழ உறங்கியதூ அர்த்த ராத்திரி வளேயைிலே,
வானம் நடூக்கமூற, வயைமலெ்லாம் கிடூகிடூக்க,
மளேனத்தை வடெ்டி யிடியொன்றூ மளேதியதே!
'சட்' டனெ்றூ வானம் பொத்ததூபளேல் பரெூமாரி
கொட்டத்தொடங்கியதூ. 'ஹரே்' ரனெ்ற இரசை்சலூடன்
ஊளையிடூ நரியபை் பளேல் பரெூங்காற்றூம் உதறியதூ.

ஆளை விழுத்திவிடும் அத்தகையை பயேக்காற்று
சுறா வளியிதுவா உலகினையே மாய்க்க வந்த
ஆறாத பெருஊழிக் காலத்தின் காற்றிதுவா?
சாளரத்துக் கதவிரண்டும் துடிதுடித்து மோதியது.
ஆழிப்பெரும் பூயல்போல் அல்லோலம் அவ்வேளை
உலகம் சீ ரழிவிற்ற(து); அப்போ வானத்தில்
மாயும் உலகினுக்கு ஒளிவிளக்கந் தாங்கிவந்த
காயும் மின்னலொன்று கணநேரம் தோற்றியதே.
கொட்டுமிடித்தாளம் இசையை நடம் சயெய்யும்
மட்டற்ற பேரேழகு வான்வனிதை போல் மின்னல்
தோன்றி மறைந்ததுவே; சிந்தனையின் தரங்கங்கள்
ஊன்றியழுந்தன இவ் வொளிமின்னல் சயெல் என்னே?
வாழ்வோ கணநேரம்; கணநேரம் தானுமுண்டோ?
சாவும் பிறப்பும்க் கணநேரத் தடங்குமன்றோ?
ஐனனப் படுக்கையிலே ஏழமின்னல் தன்னுடையை
மரணத்தகை கண்டு துடிதுடித்து மடிகின்ற
சதே பூதினமன்று; அச் சதேயிலே நான் காணும்
சோதி கொளுத்திச் சோபித்ததை சயெய்துவிட்டு
ஓடி மறைகிறது; வாழும் சிறு கணத்தில்
தடோ ஓரு சவேை சகெத்திற்கூச் சயெத்துவே!
சவேையதன் மூச்சு; அச்சவேை யிழந்தவுடன்
ஆவிபிரிந்து அகல்வானில் கலந்ததுவே!
என்னே இம் மின்னல்(து) எழிலே வனெ்றிருந்தனே்.
மண்ணின் மக்களுக்கு மின்னல் ஓரு சதே சொல்லும்.
வாழும்சிறு கணத்தில் வயை மலொம் ஒளிதரவே
நாளும் முயற்சி சயெ்யும் நல்லசயெல் அதுவாகும்.
இந்த வாறாகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டனே்.
பூந்தி நடுங்கப் பூரண்டதோர் பரேிடி; நான்
இந்த உலகினிற்கு வந்தடைந்தனே்; என்னுடையை
சிந்தனையால் இச்சகம்தான் சிறிதுபயன் கண்டிடுமோ? -

- அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் ஆரம்பகாலக் கவிதையிது. ஈழகேசரியில் வளிவந்தது. -

3.□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□!

1.
காலையிலே சங்கழொந்து பம்மும்! "நரேம்
கணக்காச்சு! எழுந்துவா! த□க்கம்போ தும்.
வலேைசயெ வணேட்டு"மனெச் சொல்லு மஃது!
வலேவிழியாள் உடன்வித்தாள்! துடித்தழொந்தாள்!
பாலயுண வணேட்டுமனெப் பாலகன் தான்
பதறுமன்றோ?என நினதை்தாள் பாய்மறே்பாலன்
காலமைலெ வருடினாள் கமலப் ப□பேோல்
கண்விரித்துக் காலயுதை் தழொந்தான் பாலன்!

2.
மூகத்தமைலெ மூத்தமிட்டாள்! ராசா வனெற்றாள்!
மூத்தம்பின் மூத்தமிட்டூ மூறூவலித்தாள்!
அகத்தினிலமே அணகைடந்த அன்பின் வளெ்ளம்
அமூதமாய் மார்பிடயைமே சூரக்கவஃதை
அகம் கூளிரப் பசிதீ ர உடல்வளர
அரூந்தட்டூம் கூழந்தயைனெ அணதை்தூக் கொள்வாள்!
மூகம்மலர வாய்கூவித்தூச் சிரத்தயைமோடூ
மூழித்தவண்ணம் பாலகந்தான் பரூகூகின்றான்!

3.
அன்னயைூளம் அழகிய ப□ங்கனவூபல
அரூம்பிவரூம்! சின்னவந்தப் பாலகன்தான்
மன்னவன்பமோல் மல்லார்ந்த பூயத்தனாகி
மண்ஞ்சயெ்தூ மக்கள்பல பறெ்றூ வணேட்டூம்
பொன்னமோடூம் ப□ணமோடூம் சிறக்க வாழ்வான்!
பொறாமபை்பயே் உறவினரை விழூங்கூம் உண்மை!
என்னனெ்ன நினவைலெ்லாம் என்மனத்தமே!
எனநினநை்தூ தன்னூள்தான் வடெ்கிக்கொள்வாள்!

4.
பால்கூடித்தூமூடிய அந்தக் கூழந்தை இன்பப்
பசூமூகத்தில் பால்வடியக் கலகலனெ்றூ
மால்தீ ர உளத்தூன்ப மாசூ ஓட
மனங்கூளிரச் சிரித்தூத்தன் கயைை ஆட்டி
காலயைூதை் திரூள் தீ ரூம் காட்சி நல்கூம்!
காரிகை மனத்தின்பம் சீ றிப் பொங்கூம்!
நாலநை்தூ மூத்தமந்த வறெியிற் கொட்டி,
நங்கதைன் வலேகை்கூக் கிளம்பூகின்றாள்!

5.
பானயைிலமே தண்ணீ ரில இட்டிரூந்த
பழயதனை எடூத்தமே உண்டூமிஞ்ச
மானநைிகர் கண்ணாள் தன் மணவாளர்க்கூ
மற்றதனை வதை்தூவிட்டூ விரநை்தூ சனெ்றூ
கானகத்தூ ம□ங்கிலிலமே வயே்ந்த க□டை
கழூத்தினிலமே பின்பூறமாய்த் தொங்கவிட்டூ
தானழெூந்தூ விரவைாள் தன் வலேகை்காடூ!
தன் கண்ணின் ஓரத்ததை் தூடதை்தூக்கொள்வாள்!

- அ.ந.கந்தசாமி கவீ ந்திரன் என்னூம் பூனை பயெரில் எழூதிய கவிதை. 'பாரதி' இதழில் வளெிவந்ததூ. -

4.□ □□□□□□□□□□□□□: □□□□□!

1.
சட்ட மனெண்ணும் கரும்கல்லால்
சமதைத்த சிறவைீ டிதுவாகும்
சட்டம் சரியோ பிழையோ நான்
சாற்றவறியனே் அறிவதலொம்
கஷ்ட்டமிந்தச் சிறை வாழ்வு
கரும்கற் சுவரும் பலமாகும்
மற்றதலெ்லாம் எற்றுக்கு
மனதவே வீ ணில் அலவைதுமனே்?

2.
சிறவைீ டனெ்று கறிவிட்டால்
சிறியோர் தாமோ அங்கிரும்பரோ்?
நிறநைத்த அறிவின் அலவைீ சும்
நீ லக் கடலவே அனயைாரும்
திறந்தவே இருளபை் பிளந்தொளியை
திக்கிற் சிதற் விட்டோரும்
மறநைத்தவே உறநைத்த ஆலயமாம்
வணங்கற்குரிய கோவிலிதாம்!

3.
கிரகேக்க ஞானி சோகக்ரரும்
கீ ழதை்தசே மகாத்மாவும்
உரகைக்க வொண்ணா நற் பரெுமை
உத்தமரின்னும் பல நறாய்த்
தரகைக்கவே உண்மை வழிகாட்ட
தாரணி தோன்றிய நன் மலர்கள்
சிறகைக்கவே சுகந்தம் வீ சி நின்ற
சிறுமை உலகம் இதுவன்றோ?

4.
பரியோர் வாழ்ந்த இச்சிறயைில்
பதேை நானும் இடம் பறெ்றனே்!
அரிதவே இந்த அதிர்ஷ்டத்தை
அறிந்த நண்பர் யாவர்க்கும்
விரிவாய் உரதை்தும் மகிழ்தற்கு
விலங்காய் அமநை்த கொடுஞ் சிறயைே!
சரிந்தவே உந்தன் சுவரலெ்லாம்
சாய்ந்தவே ஒழிந்து போகாவரோ?

5.
வானின் சிறிய மலர்கள் போல்
வாவும் வண்ணப் பறவகைளை
கான வடேன் கபை்பற்றி
கட்டிக் கட்டில் இட்டதுபோல்
மானிடப் புள்ளின் சிறகதனை

மழுங்க வடெ்டிச் சிறவைகைக்கும்
நானிலப் பூலல்லர் கடெ்டமப்போல்
நாசகாரர் இங்கணட்டோ?

6.
பறவை நல்லன் உணவாகும்
பயனகை் கரூதி அடகை்கின்றார்!
கறவபை் பசுவபை் பாலுகை்காய்க்
கடெ்டிவதை்தூக் கறக்கின்றார்!
வறிதே மனிதர் கடெ்டத்தசை்
சிறயைில் வதை்தூ வளர்க்கின்றார்!
சிறயைில் வாழ்ந்தனே் ஆயினுமிச்
சிறுமை சிரிப்பதை் தந்திடுமே!

7.
களவு சயெ்தால் சிறயைனெ்று
கனன்றே என்னை இங்கிட்டார்!
களவு களவு என்ப தலெ்லாம்
கரூத்தசை் சலெூத்திப் பார்க்கயைிலே
மூழூதும் பரெிய விளயைாட்டே
மடெத்தனத்தின் மூடிபயோம்!
களவு களவு என்ற பதக்
கரூத்தை நானும் கழறுவனே!

8.
உள்ளவனிடத்தில் இல்லாதான்
உணவின் உடயைின் தவேகை்காய்
மலெ்லச் சிறிதே எடூத்திட்டால்
மதேினி அதனகை் களவனெ்னும்!
உள்ளவனிடத்தில் அல்லாமல்
உடமைை யற்றவன் கயைிரூந்தூ
இல்லா மனிதன் எடூப்பதற்கு
எங்ஙன் மூடியும் இயல்பு வீ ரே!

9.
இன்னும் கறுவன் களேுமினோ!
இல்லாமனிதன் உள்ளவனபை்
பன்னிப் பன்னிக் கடே்டாலும்
பயக்கும் பயனோ மிகச் சொற்பம்!
சனெ்னியில் அடித்தூப் பறித்தாலோ
சிவந்த ரத்தம் வீ ணாகும்!
அண்ணல் காந்தி சொல்லிவதை்த
அகிம்சை வழியே களவாகும்!

10.
கள்வர் கள்வர் எனக்கறி

கரணையற்றோர் ஏழகைளை
மளெ்ள இங்கே தள்ளுகிறார்
மலோம் சலெ்வர் பகலினிலே
கொள்ளை அடிப்போர் உலகெங்கும்
கவுயாய்ப் பணத்தில் புரள்கின்றார்!
கள்வர் தமக்கே சிறையெனெ்றால்
அவர்க்கே மதுலிடம் தருவீ ரே!

11.
களவு பிடிக்கும் சட்டமலெ்லாம்
காசினி வதியும் சலெ்வர்களே
அழகாய்த் தம்பொருள் காப்பதற்கு
ஆக்கி வதைத்த தந்திரமாம்!
வளமார் கிளிகள், பறவையினம்
வனத்தில் வதியும் விலங்குகளில்
களவுச் சட்டம் ஒன்றுண்டோ?
கழறும் கவிதை ரசிகர்களே!

12.
சிறயைில் உடலபை் பிணித்தாலும்
சிந்தனை சிறகு தீ யவில்லை!
மறையாய் நினைவு மழுவுதுமே
மழுங்கித் தீ ர்க்கத் தருணமிலை!
சிறவைாய்க் கதவை நோக்குகிறனே்,
இரும்புக் கம்பிகள் எண்ணுகிறனே்
சிறயைே! என்னுளம் கவிதயைினால்
சிலிர்க்க வதை்தாய் நீ வாழ்க!

13.
இரும்புக் கம்பிகள் பின்னால் நான்
இருந்து கும்யைும் வளேகைளில்
இரும்புக் கம்பிகள் எத்தனை யனெ்
றணெ்ணி எண்ணி அலுத்துவிட்டனே்!
திரும்பத் திரும்ப எண்ணிடிலும்
திடமாம் கம்பிகள் பதினடெ்டே!
திரும்பத திரும்ப எண்ணுவதனே்
திடுமனெக் ககூடிக் கூறயைுமனெ்றா?

14.
கரும்கற் சுவரபை் பார்க்கின்றனே்
கரும்மறை் நிழல் படர்ந்துள்ள
நரெும்கும் சந்துகள், மலகைளில்
நஞெ்சம் சலெுத்தி நோக்குகின்றனே்!
கரும்கற் சுவரின் இடயைினிலே
காணும் சிறயைே! இவ்வுலகின்
கரும்கல் லிதயத் தூறகைின்ற

காரிரு்ள் சின்னம் நீ யதோன்!

நன்றி: சு்தந்திரன்
ஆகஸ்ட் 5, 1951.

5.□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□!

நாட்டினர்நீ ர் அறிவீ ர் வில்ல□ன்றி தன்னில்
நாம் கண்ட ஈமத்தீ வறெு்ந்தீ அன்ற்ு
கடே்டினிலே உளபிணத்தை உண்பதற்கு்க்
கிளர்ந்தழெு்ந்த தீ யன்ற்ு நடெு்நா ளங்கெ்கள்
நாட்டினிலே கிளபைரப்பு்ம் சாதி என்னு்ம்
நச்சு்மர வீ ழ்ச்சியினகை் காண்பதற்காய்க்
வாட்டமு்ற்ற மக்களு்ளம் கனன்ற்ு பளெங்கு்ம்
வல்லதொர்ு பு்ரட்சித்தீ வாழ்க வம்ஃது்.

மக்கள்கு்ல மன்றேநாம் மரமே கீ ழாம்
மாடு்களே விலங்கு்களே க□ற்ு்ம் என்ற்ு
திக்கற்றான் நஞெ்சினிலே பிறந்த வரைத்
தீ அது்வாம் திசை எங்கு்ம் பரவு்தற்கு்
மக்கள்நாம் மறு்ப்பதவெர் என்ற்ு க□றி
மாவு்ரிமபை் பரேர்தொடங்கி விட்டான் அந்தத்
திக்கதனை வில்ல□ன்றித் திரு்த்த்த லத்தசை்
சிர்ந்தாழ்த்தி வணங்கு்வமே் பு்னித ப□மி.

களேீ ர் ஓர் வீ ரமிகு் காதை ஈது்.
கிளரின்பம் நல்கு்மொர்ு சதேி யன்றே?
பாழினிலே பயந்திரு்ந்த பாம ரர்கள்
பலகாலந் து்யில்நீ ங்கி எழு்ந்து்விட்டார்
வாழியரே வரப்பளேகு்ம் நவயு் கத்தின்
வளக்காலை இளம்பரு்தி வரவு் ணர்த்து்ம்
களேியது் சிலம்பலிது் வறெ்றி ஓங்கல்
களொ்ககை்காதரவு், நல்கு்வமே் நாம்.

பரம்பரையாய்ப் பணேிவந்த பழக்கமனெ்ற்ு
பழங்கதகைள் பசேு்கின்றார் மனிதர் பார்ப்பின்
பரம்பரையாய்ப் பணேிடினு்ம் தீ யதான
பழக்கமனெப் பகு்த்தறிவாற் கண்ட பின்னு்ம்
சிரங்கு்விப்பதளே அதற்கு்? ம□டச் சயெ்கசை்
சிறு்மனைன்ற்ு சகெமலெ்லாம் நகை நகதை்து்ச்
சிரிபபதற்கு்ச் சவெிதாரீ ர் தீ ண்டாய்ப் பயேின்
சிரங்களொ்தே பு்ததை்திடு்வமே் வாரீ ர் வாரீ ர்.

- தினகரன் 9.11.1944 -

6.□□ □□□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□?

எங்கிறுந்து வந்தாளோ எழிலரசி யாமறியோமே
தங்கத்தை உருக்கிஅதில் தாவிவரும் உயிர்வார்த்துப்
பொங்குகின்ற பரேழகு பரிதுது நிறுகும்நல்
அங்கங்கள் அமைந்திங்கே ஆரனுப்பி னார்அவளை?

வானத்துச் சந்திரனை வாவியிலே தாமரையை
கானத்து மாமயிலகை காரிகையார் கூலத்தினையே
மானேத்தில் ம□ழ்கிஇவண் மூற்றுவித்த பரேயனார்
தனேொத்த சயேிழயைதை் தரிந்திங்கு படகைக்கையிலே

அதுவரையும் தான்படதை்த அழகனெ்னும் பொருளலெ்லாம்
மதுவொத்த மவைிழியாள் மலருடலின் அழகின்மூன்
இதுவலெ்லாம் ஓர்அழகோ இன்பப்□ங் கொடிஇவளின்
மதெுவுடலின் அழகன்றோ அழகனெ்று மதேினியார்

மசெ்சட்டும் என்றிங்கு மலெச்சயெ்து விட்டானோ?
நச்சொச்ச நயனத்தின் நளினத்தின் வயப்பட்டு
விச்சவிநாட் டிளைஞுர்கள் வல்லியவள் லீ லகைக்காய்
சச்சரவிட் டுலகம்இது சாயட்டும் என்றணெ்ணி

ச□தாகச் சுடர்விழியாள் சுவமைிக்க நல்லமுதை
மாதாக அனுப்பினனோ மாஞ்சோலை மன்றுக்கு
ஏதநெ்தக் காரணத்தால் ஏந்திழயை அனுப்பிடினும்
பாேதொத்தாள் பாேந்ததனால் பொலிவுற்ற தப்பொழிலே.

கூயிற்படேு பாட்டிசகை்கக் காேலமயில் சதிராடும்
பயிலும்வணெ் சிறயைன்னம் பதுமமலர் வீ ற்றிருக்கும்
வயெிலணுகா நிழல்ச□ழ்ந்து வனேில்வளே் பாசறபைாேல்
கயல்பாரளும் ஓடபைல கவின□ட்டும் அப்பொழிலில்

பளிங்குமா மண்டபமாேர் பாங்கரிலே அமைந்திருந்து
களங்கமிலாப் பரேழகுக் காட்சி இவண் நல்கியது
வளங்கொழிக்கும் மாஞ்சோலை வனப்பினுக்கு வனப்பளிக்கும்
பளிங்குமா மண்டபத்திற் பாவயைிவள் தூயில்கின்றாள்.

□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□!

மத்தள மதெ்த மூழங்க மூழங்க
மாங்கூயி லாேைனக் கீ தம் இசகை்க
தத்தரி நடெுங்கண் திசகைளில் ஓடத்
தாம்தீ ம் ததிங்கிண தாேம்தாேம் என்று

மூத்தன மரல் மனெ்மதி சிந்தி
மூனிவரூம் தங்கள் யாகம் மறப்ப
பத்தரை மாற்றூத் தங்கம் அனையாள்
பாரத சாத்திரச் சதிர்பயின் றாளே.

கட்டிள மலெ்லூடல் கைகள் அசயை
கமல்பொற் பாதச் சலங்கை கிலூங்க
மொட்டிள மூலகைள் மூந்திடக் கன்னி
மாகன மலெ்லிசை தானூம் அசயை
பட்டூடை காற்றில் விசிறி அலயை
பார்ப்பவர் நஞ்சினிற் காதலை மடட்பி
கட்டூட லாளந்த மாம்பொழி லாள்தன்
கண்களை வீ சிச் சதிர்இடூ கின்றாள்.

ஆடகப் பொன்னணி மன்னிடக் காலில்
அழகூ சிலம்பூ பூலம்பிட நங்கை
நாடக மாடூதல் கண்டிடூ நம்பியர்
நங்கயின் வலேவிழி உண்டிடூகின்றார்
கடூதல் வணேட்டிக் கூமநை்திடூ கின்றார்
கூறிதவ றாதே ஐம்மலர் மன்மத
வடேூவன் வீ சிடூ வெங்கணை தன்னால்
வயெ்தூயிர்த் திட்டார் வநெ்திடூகின்றார்.

கலேவளை வலேவிழி கொன்றிட லாலே
கூமரர்கள் கலேதையின் தாமரை பலேூம்
கால்தனில் நபூரக் கிண்கிணி யாகி
கன்னியின் மலெ்லூடல் தழூவ நினைநை்தார்.

கன்னிகை யாளரேர் கதிரொளி மின்னல்
காசினி வந்தே ஆடூதல் பலேை
பூன்னகபை் பவினை அள்ளி எறிந்தூ
பூதூநட மிடூமக் காட்சியகை் கண்டூ
மன்னவன் விச்சவி மகிபனின் மநை்தர்
மயைலில் மழ்கித் தனித்திட லானார்
மின்னிடை யாளின் பொன்னணி மனேி
மூயங்கிட வணேட்பி மயங்கிநின் றாரே.

- மாம்பொழிலாள் பூத்தரின் பூனிதச்சின்னம். பரேழகின் ஓர் உரூவாய் அமநை்த அவள் ஓரூ கணிகையாய் வாழ்ந்தூ பின் பரோதி மாதவனின் அட்டாங்க மார்க்கத்தில் ஆட்கொள்ளப்பட்டவள். அம்பபாலி என்றூ அழகைக்கப்பட்ட அம்மாஞ்சரோலை மங்கயைகை் காவிய நாயகியாக்கி அ.ந.கந்தசாமி அவர்கள் பூனநை்தூள்ள மாம்பொழிலாள் என்ற சிறூ காப்பியத்தின் சில பகூதிகளை நரோக்கூ இங்கே தன் வாசகர்களூக்கூ மகிழ்ச்சியூடன் அளிக்கிறதூ [ஆ-ர்]

- நரோக்கூ, வனேினிதழ் 1964. -

7.□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□!

காலையிரவுள் வளிறிவந்தவ பலரந்த பரேதவ
கடலவரபைபிலி கதிரவனின் ஜரேதி தரேனறிச்
சரேலையிரவுள் கடிநதெங்கவும் விளங்கவும் பரேதவ
சரொரணவரொளிக் கிரணமதிசை பாயந்த பரேதவ
சாலவைழிச் சனமாரக்கச் சனனி யாசி
சகபரியான் பதனரை பணேி வாழவும்
மலேனாம் காசியபன் ஓடரொன் றநேதி
மலெலவடி வதைதநுனறவ சனெற பரேதவ

வழியங்கவும் விழிநரேகி இரவுந்த சலெவர்
வடடிலிலே உணவவகொணடவ காதிரவுந்தார்!
விழிதமமபை பககலிலே சலெவுதா தனனரேன்
விரவைாகச் சிமமமபரேல் நடநதவ சனெறான்!
வழியினிலே ஓர்ஏழை நநைத ரரேகி
வடிவவடலம் கவுஷடடதால் அழவுகித் தரொங்கவும்
அழிவவடலை தினனவுமந்த ரரேகி கணடவ
அனபவுமழை பரொழிந் திடவுதற் கங்கவுசனெறான்.

ஏழையைவன் எனபவுடலில் உடனே யதேரே
ஓரமறவுகக ஏறிவிடக் கணகளனெனனும்
பாழினிலே ஒளி பாயந்தவ பதவுமமாகப்
பதபைததைதவுப் பாரத்தனன் பாரத்த பரேதவ
காளையரவுள் கணணொழவுகக் கையிலரேடவ
காடடி ஊன விரந்ததனகைக் கணடான்! கையில்
பழேையிலே கையை விடடான் அங்கவ சரேந்த
பரேசனத்தபை் பரெவுக அளளி ஓடடிலிடடான்!

உணவையிடவும் பரேதங்கவ கவுஷட நரேயால்
உககி உணரவிழந்திரவுந்த விரலில் ஒனறவ
பிணககமறறவ ஓடவ தனனில் வீ ழந்தந்தப்
பீ டதைனகைக் கணடனன், கணடபரேதவ
கனமவுனிவன் சாந்த மவுகம் மாறாதந்த
கையில் விரலடெவுத்ததனை மலெலநீ கக்கி
மனதினிலே ஓரவ சிறிதவ மாசவுமினறி
வாயினிலே மலெலமலெல அளளி உணடான்.

பவுலலவுணவை நललவுணவாய் ஏறறதனை
பவுதமிரதமாய் மதித்தவுப் பவுசித்தான் ஏழை
நललவிரவ நணபன் இந்தமவுனியிற் கணடான்!
நானிலத்தில் விஷமாகவும் தனிமை எனனும்
கொललவுகினறற வியாதியஃதவ பரேயொழியவும்
கொணடனவன் பரிய இனபம் கவுவலயத்தில்
இலலை இதவுபரேலிலலை இலலை எனறவ
எணணி எணணி களிகடலில் ம□ழகிவிடடான்.

[சுதந்திரன் ஜனவரி 14, 1951.]

8.□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□!

- -வலேணையை□ர்த் தொல்காவியன் மன்றில் நடபைறெற்ற தமிழ்மறை விழாக் கவியரங்கில் அ.ந.கந்தசாமி பாடியவை. நவீ னத்தமிழ் இலக்கியத்தில் வள்ளுவரைப்பற்றி வளிவந்த சிறந்த கவிதையிது. -

வள்ளுவனார் சயெ்திட்ட நிறைநெ□லபை் பறோ்றி
வாழ்த்தடெுக்க வந்திட்டனே் வண்கவிஞர் மன்றில்
தளெ்ளுதமிழ்த் தீ ங்கவிததை் தனேமுதம் நல்கும்
தவிெட்டாத நடராசர் கவியரங்கின் தலவைர்
விள்ளுகவி கடே்டமோ்; பிறர் கவியும் கடே்டமோ்
வலேணையை□ர் வீ சுபுகழ் தொல்காவியன் மன்றில்
வள்ளுவனார் புகழ்பாட வாய்த்ததரொு வாய்ப்பு
வாய்ப்பளித்த பண்டிதர்க்கு என்னுளத்தின் வாழ்த்து.

பாட்டாலே உலகத்தகை் கவர்ந்திட்ட பரேில்
பறை்தமிழர் தம்மிடயைே வள்ளுவர்பரோ்ல் யாரே?
பாட்டாளிக் கவிஎனவே அன்னவனபை் பறோ்றிப்
பரவிடுவனே் அதற்கும்பல ஆதாரம் சொல்வனே்
நாட்டினிலே மிகச்சிறந்த நசெவனெ்னும் கலயைை
நற்றொழிலாய்க் கொண்டிட்ட கவியரசர் களோமான்
பாட்டாக வடித்தடெுத்தான் அநுபவத்தின் களோ்வை
பாரலெ்லாம் பறோ்றுததை தமிழ்வதேம் என்றே.

மதங்களினை அடிப்படயைாய்ப் பிறபுலவர் கொள்ள
மன்னுலக வாழ்வமைட்டும் வள்ளுவனார் கொண்டார்
விதவிதமாய் வீ டனெ்றார் மரேட்சமனெ்றார் மற்றரோ்
வீ ரமிகும் வள்ளுவனார் அறம்பொருளோ(டு) இன்பம்
இதமாக இல்வாழ்வில் காணுமிவை ம□ன்றும்
இனிமையுள மும்பால்ந□ல் எற்றியுரதை்திட்டார்
இதுநல்ல மாற்றமனெ இங்கடெுத்துச் சொல்வமோ்
இவர்கறுளகை் களைந்தி இவ்வுலகை வலெ்வமோ்.

வறுமயைினை ஒழித்திடுதல் வணே்டுமனெும் நஞெ்சம்
வள்ளுவனார் கொண்டிருந்தார் என்பதயைார் இங்கே
வறெுமொழிஎன்றியம்பிடுதல் க□டுமிதளோ பாரீ ர்
வநே்தரது அரண்சிறப்பும் சொல்லவந்தபரோ்து
1"உறுபசியும் பிணிநரோயும் சறெுபகையும் சரோ(து)
உற்றிடுதல் ஓன்றல்ல நாடனெ்று கடே்டார்
பரெும்பசியை முதற்கூற்ற மனெஎடுத்துச் சொன்னார்
பரெும்புலவர் வள்ளுவனார் ஏழகைளின் தரோ்ழன்.

வள்ளுவனார் வழிவந்த பாரதியார் சொன்னார்
2"வயைத்தை அழித்திடுவமோ் தனிமனிதன் ஓருவன்

உள்ளநிறை வளேடுண்ண உணவில்லை என்று
உளம்வருந் தூவானாயின்" என்பதவர் பாட்டு.
வள்ளுவர் தாமும்பல் லாண்டுகட்கு முன்னர்
வழுத்தினார் இதபேரொளை ஆவசேத் தொடு
3"தள்ளுவதளே வாழ்க்கையினபை் பிச்சைடுத்திங்கே?
அவிவிதமலே் சாய்காந்த ஆண்டவனும்" என்றார்.

நசெவுசயெும் தொழிலாளி நரே்மயைுள நஞ்சன்
சயெ்திட்ட நிறநை்லில் பயெ்திட்ட எண்ணம்
இசவைுடனே காலத்தை வனெ்றிங்கு வாழும்!
எல்லகைளகை் கடந்திங்கு உலகலெ்லாம் ச்ழும்!
திசயைலெ்லாம் கடே்கட்டும் திரும்க்கறுளின் களேஷம்!
தீ ரட்டும் ஓயட்டும் தீ யர்வளெி வஷேம்!
இசநை்லை நாமிழந்தளேம் நாடகமும் -ழந்தளேம்
ஏதிழந்தா லுமிந்தக் கறுளனொன்று பளேதும்.

கடலழொந்து விம்மியது காவிரியின் நீ ரில்
கடல்வளெ்ளம் கலக்கின்ற புகாரனெ்னும்ரில்
கடலுண்ட தய்யாநம் கற்கண்டுத் தமிழை
கணக்கில்லா ந்ல்கலளெ்ளாம் கடலளேடு பளேச்சு!
கடலுக்குத் தமிழினிமை தரிந்ததனால் வந்த
காரியமளே யாமறியளேம்! சநெ்தமிழர் நாட்டு
கடலன்றளே கவியமுதின் சுவதைரிந்த தனெ்று
கவிராயர் சொலக்க்டும்! சத்தியமும் அதுவளே?

நீ ருண்ட இவபைளேக இரும்பதலெ்லாம் எச்சம்
நரெும்பளேடு கறயைான்கள் உண்டவற்றின் சொச்சம்
பாரிடத்தே பநை்தமிழின் ந்ல்லலெ்லாம் சதே்தும்
பஷ்மீ கர மானாலும் கறுளனெ்னும் சொத்து
ஊரிடத்தே எஞ்சிநின்றால் அஃதொனெ்று பளேதும்
உற்றகறுறை எங்களுக்கு இல்லை இவண் யாதும்
நரேில்லா வள்ளுவனார் கறுள்வாழ்க வாழ்க
நிறநை்லின் கருத்திந்த உலகலெ்லாம் ச்ழ்க.

கலகை்காகக் கலனைன்று கதறுபவர் உண்டு
கருத்துக்கே முதன்மை தரும் வள்ளுவனார்கண்டு
கலஇைந்தச் சமுதாய வளர்ச்சிக்கே என்று
கருத்துடயைார் உணரட்டும் காசினியில் அன்று
விலயைில்லாத் திரும்க்கறுளதை் தந்திட்ட மதேை
வியனுலகில் காட்டுகின்றார் பாதயைதே பாதை.
கலஞைர்களே எழுந்திடுங்கள் வள்ளுவனார் காட்டும்
கவினுடயை பாதயைிலே பனோவை ஓட்டும்.

சநெ்தமிழர் நாட்டுக்கும் புகழ்தரும்ளேர் ந்லின்
சிறப்புசில எடுத்துரதை்தனே் என்அறிவில் பட்ட
பநை்தமிழ்நற் கருத்துக்களபை் பகர்ந்துள்ளனே் இங்கு

பகர்ந்தவற்றில் கொள்வதனைக் கொள்வீ ர்கள் மற்ற
நொய்ந்திட்ட கருத்துக்களை நோயென்றுதள்ளீ ர்
நுவலரிய புகழ்பெற்றாள் தமிழன்னை பெற்ற
மைந்தர்களே மாநிலத்தில் கூறள்புகழ்பை பாடி
மகிழ்ந்திடிவீ ர் நீ விரிங்கு நீ □ழிவாழி.

1. உறுபசியும் ஓவாப்பிணியும் சறெுபகையும்
சோராது இயல்வது நாடு
2. தனி ஓரு மனிதனுக்கு ணவிலை எனில்
ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்.
3. இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வணேட்டின் பரந்து
கடெுக உலகியற்றி யான்

-வலேணையை□ர்த் தொல்காவியன் மன்றில் நடைபறெ்ற தமிழ்மறை விழாக் கவியரங்கில்
அ.ந.கந்தசாமி பாடியவை.

9. □□□□□□□□□□□!

இந்து தசேத் திணையில் கவிஎனும்
மூந்து வரகவி காளி தாசனின்
இந்த நாளின் அவதார மோவனெ
வந்தவன் ரவீ ந்த்ர நாத தாகூரே.

வளெ்ளி வணெ்சிகை வணெ்ணிறத் தாடியும்
கள்ளமிற் கருணை காலும் கண்களும்
விள்ளுதற் கரிய கவிதை வகேம்
தூள்ளிடும் உள்ளமும் கொண்டவன் தாகூரே.

வங்க நாடு வழங்கிய வண்கவி
எங்கணும் புகழயெ்திட ஏதமில்
தூங்கமார் கீ தாஞ்சலியாம் தூய்யநூ□ல
மங்கிடா தொளிர்தர யாத்தளித்தனே.

கவிதையாகூக காதையாகூக
விவித நாடக நூ□லுமாகூக
பூவியிலவெரும் புகழுமாறிவண்
கவிஞர் மன்னவன் சயெ்தளித்தனே.

பாரதத்தின் இன்னிசை பயின்றிடும்
வீ ர தசேிய கீ தமும் தந்தவன்
யாரு மசெ்சிடும் சாந்தி நிகதேனப்
பரேுடகை் கலகை் கரோவிலும் கண்டனன்.

மூந்தநைாள் மூனிபரோலொரு தரோற்றமும்
நந்தமிழ் கவி நாட்டமும் தனது

சொந்த நாட்டினில் சோர்விலா அன்பும் கை
வந்தவன் இவன்போல் வறேன் யார் அரோ.

திறமுடகை் கவி எனில் அத்திறம்
பிறந்த நாடு பசேடில் பரோதுமரோ
பிற பூலத்தும் பரேயெ்தி வாழ்ந்தவரோர்
கூறவைலாக் கவி மன்னிவனரரோ

பலபு லத்தூக் கவித்திற னாய்ந்தரோர்
உலக நரோபல் பரிசதை் தரூவரோர்
கலகைள் வல்ல கவிஎனக் கொண்டு
தலயைதாமப் பரிசயைும் தந்தார்.

காளி தாசக் கவியர சரோச்சினான்
ஊழி தரோறும் தன்பூகழ் நாட்டிட
வாழி ரவீ ந்த்ரன் நாமமும் வயைகம்
வாழும் நாள்வரை வாழிய வாழியவே!

- ஸ்ரீ லங்கா ; பெப்ரூவரி 1961.-

10. □□□□!

சண்ட மாரூதம் எழூந்ததடா - இந்தச்
சகமலொம் ச□றயைில் சூழன்றதடா
அண்டங்கள் யாவுமரே நடூங்கூதடா - மலேரே
ஆகாய மகேமும் அலநை்ததடா.

எங்கும் கனல்தரோன்றி ம□டியதரே - காணும்
எட்டூத்திசயைும் எரியூதடா,
பொங்கும் நரெூப்பெங்கும் பாய்ந்ததடா - யாவும்
பொசூங்கிப் பொசூங்கியரே மாயூதடா!

எங்கிரூந்தரோ இதழொூந்ததடா - என்றூ
ஏங்கிநானும் எங்கணும் பார்த்தூச் சனெ்றனே்
அங்கொரூ பாட்டாளி ம□ச்சூவிட்டான் - பரெூ
ம□ச்சினில் தரோன்றிய ச□றயைடா!

தீ யிதூ எங்கிரூந் தரோங்கூதடா - என்றூ
திக்கூகள் எங்கூமரே பார்த்தூச் சனெ்றனே்
பயேிதூ என்றான் பாட்டாளி ஓர்மகன்
பரெூநகை சயெ்திடக் கண்டனேடா.

- ஈழகசேரி - 7.11.1943. -

11. □□□□□□□□□ □□□□□□!

யான்பிறந்த பொன்னாடோ என்றோ வாழ்வினி லணெண்ணாத
மானமற்ற நடபைப்பிணம் மானிலத்தில் உண்டோகொல்?
எனதோநாடோ எனதோ தசேம் எனதோமொழியனெ் றணெண்ணிலா
'மனசோ' அற்ற மானமற்ற மனிதன் என்ன மனிதனோ.

வாயகன்றோ ஊரலெ்லாநம் வரோத்தமோ டலநைந்தோதன்
தாயகத்தோ மண்ணிலே காலடெோத்தோ வகைக்கயைில்
நயேம□றி நஞெ்சினில் நிறயை இன்பவறெிகொளா
பாவி மகனாம் உள்ளனோ பாரோமயைா நோம்மிடை.

நாடிநாளப் பாய்ச்சலில் நாட்டோவளர்ச்சி அற்றவன்
கோடிச்சலெ்வன் ஆகிலனெ்? கோறவைில் பட்டம் ச□ட்பிலனெ்?
ஓடிப்பதவி உயரிலனெ்? உவந்தோஇதய ஊற்றினால்
பாடியவனை இசபைப்பவர் பாரில் யார□ம் இல்லயைே.

சோரணயைற்ற சோயநலப் படேிதன் மதிப்பிழந்தோ
இரணை மரண மயெ்தோவான் இரோகிலத்தோம் மக்கள்தம்
அரியநிணவோ தன்னிலோம் அவனோக்காக அழோபவர்
அரோமபைாடி ஏத்தோவார் ஆரோமில்லை இல்லயைே.

- ஸ்ரீ லங்கா அக்டோபர் 1955 -

12.□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□!

ஓப்பரிய காந்தியரி னரொப்பில் லாத
ஓர்மனவை சமெ்மயைறங் காத்த சீ ர்மசை்
சபெ்பரிய பரெோம்போகழாள் தயே மலெ்லாம்
தாயனெவே சபெ்பிடோமரோ் இல்லின் தயெ்வம்;
இப்போவிதான் கலங்கிடவோம் இந்தியத்தாய்
அழோதரற்றிக் க□விடவோம் இறந்தோபட்டாள்;
இப்பரெிய தோன்பந்தான் இதயந் தன்னை
ஈர்க்கோதே இந்தியர்கள் வரே்க்கின்றாரே!

பாரதத்தின் மக்களலெ்லாம் காந்திதம்மபை்
பண்போடயை பிதாவனெ்றோம் அம்மயைாரசை்
சீ ரோதவோம் சவெ்வியளாம் மாதாவனெ்றோஞ்
சிந்தயைிலே நினதை்திரோந்தார் அந்தோ வினெ்றோ
நீ ரோகோத்தோ நிலகைலங்கல் ஆனா ரன்னை
தனபை்பிரிந்தே வாடோகின்றார்; நீ ளோந் தோன்பம்
பாரிடத்தெ கொணெ்டோவிட்டார் சயெல்ம றந்தோ
பரிதவித்தோப் பதறோகின்றார் என்னே தோன்பம்!

மாரியினிலே பரெோமழதைான் கொட்டோகின்ற

காரிரவில் பல்லிடிகள் பின்னே வந்த
பரேிடிபோல் வந்ததையோ! அன்னை யாரின்
பிரிவுதனை என்னசொல்வனே்; காந்தியாரின்
சீ ரினிய பத்தினியே! சிறப்பின் மிக்க
கஸ்த்த□ரி யன்னாய்! எம் கருத்தே! கண்ணே!
பாரினிலே யமெவைிட்டும் சனெ்றாய்! இஃதோ
பண்பாடயைார் சயெல்? நம்மை மறந்தாய் கொல்பேோ?

சீ தையும் சாவித்திரியாம் தவேி மறறும்
சிறப்பாள்ள நளாயினி என்பேோரலெ்லாம்
காதயிலே உலாவுகின்ற கன்னியர்கள்
கடுகனேும் உண்மையங்கு இல்லை யனெ்று
ஓதியவர் தலநைாணச் சயெ்து பணெ்மபை்
பரெுங்கலுத்தின் உயர்வுதனை நாட்டினாய்! நல்
மாதரசே! மாதர்களை முன்னே வதை்தாய்
உன்வாழ்வு மாதிரியை மறத்த லாமோ?

13. முன்னறே்றச் சனேை!

முன்னறே்றச் சனேை ஒன்று ம□வுலகும் வாழ்ந்திட
ம□டத்தனம் யாவு நிர் ம□லமாகி வீ ழ்ந்திட
முன்னறேிச் சலெ்லுகின்ற முக□ர்த்தம் இஃது தோழர்காள்
முடியரசும் முதலரசும் முடிந்து பொடியாகுது!
பின்னறே்ற பரேிலெ்லாம் விழி பிதுங்குகின்றனர்
பீ டகைட்கு முடிவு வந்ததே யனெ்று கவல்கூனர்!
இன்னாளை போலொருநாள் இன்று வரயைில்லையே
இத்தருணம் எழுந்திடுக, எங்கள் சனேை சரே்ந்திட!

2.
எங்கள் சனேை அச்சமனெ்பதனெ்றுமறியாதது.
எட்டுத் திக்கும் அதன் ஒலியே முட்டி முழங்குகின்றது!
மங்கி நிற்கும் பாசிசத்தை மண்ணிடத்தே பூதைத்துப் பின்
மரண கீ தம் பாடும் வரை ஓய்வதற்கு இல்லையே!
எங்கும் அடிமை சூரண்டல் என்னும் பிசாசுதீ ய்ந்து மாய்ந்து
இவ்வுலக மக்களலெ்லாம் ஓரு சமானமாகினால்
துங்கமான எம்படயைின் வறெ்றி அதுவாகுமே!
துகளிலாத பூது உலகம் தோன்றல் வணேட்டும் என்பமே!

3.
ஒளி மிகுந்த அப்பூதிய லோகத் தன்மை கடே்பீ ரே!
ஓரு வறுமை ஓலமில்லை ஓரு கவளம் உணவிற்காய்
விழுவதில்லை அங்கு மாதர் விபசாரக் கூழியுளே!
விளையு நாட்டுத் திறமை ஒன்றும் வீ ணாய்ப் பேோவதில்லையே!
அழகு கலை என்பதலெ்லாம் ஓரு க□ட்டம் சலெ்வரின்
ஆடம்பர அலங்காரம் அல்ல அங்கு சோம்பலின்

விளைவைதன்றோ மக்களதோ உயர்ந்த சலெவம் கலை என
விளங்கோ மக்கள் வாழுகின்ற பூதியலோகம் வாழ்கவே!

4.
அடிமையைதோ அழுகையோடோ ஆண்டையைதோ அதட்டலோம்
அங்கழெுந்தோமறைந்ததுவே! வியர்வைவைளெ்ளம் பாய்ச்சித்தன்
உடலதனை எரோவதாக்கி விளைவுசயெ்தோ பின்னரோம்
உணவிலாதோ மடிந்தொழியோம் ஊமை மகன் இல்லையே!
படியில் நாடோ தம்மிடையே பதுங்கிச் சுரண்டல் என்பதோ
பழங் கதையாய் இரோக்கோம் அந்தப் பூனிதலோகம் தோற்றிடோம்
கடமை தாங்கி எழுந்தோ சலெ்லோம் சனேதைன்னை வாழ்த்துவோம்!
காளையீ ர்! நீ ரோம் அந்தச் சனேயையோடோ சரோவீ ர்!

- - அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி 'கவீ ந்திரன்' என்னோம் பூனபையெரிலழெுதி 'பாரதி' இதழில் வளிவந்த கவிதயைிதோ. -

நன்றி: 'பாரதி' சஞ்சிகை.

14. □□□□□□□□□□□ □□□□□!

சங்கோ மூழங்கோதோ! சங்கோ மூழங்கோதோ!
சங்கோ மூழங்கோதோ களே - பூதோமசை
சங்கோ மூழங்கோதோ களே.
எழுோத்தனெோம் சங்கம்
ஒலித்திடுகின்றதோ.
உழுோத்திடோம் உலகம் ஒழிந்திடவே -
சங்கோ மூழங்கோதோ. - சங்கோ மூழங்கோதோ

சுரண்டல் மிகுந்ததோ, ச□ழ்ச்சி
நிறைந்ததோ
இரோண்ட இச்சமுதாயம்!
வரண்டோ கிடந்திடோ மக்களின் தோன்ப
வதகைள் ஒழித்திடுவோம்!
திரண்டிவண் எழுவீ ர் பனோ மன்னர்
தீ ரமுடன் நீ ரே - கலசை
சிற்பிகளே! எம் எழுோத்தாற் பற்பல
அற்பூதம் சயெ்திடுவோம்! - பூதோ
அமபை்பூம் நிறுவிடுவோம். - சங்கோ மூழங்கோதோ

கம்பன், வள்ளுவன், காளமகேம் வழி
வந்தவர் நாமன்றோ?
கீ ரன், ஔவை, இளங்கோ பறெ்ற
கீ ர்த்தி நமதன்றோ?
நாவலன், பாரதி - சோமசுந்தரன்
நமதோ இனமன்றோ? - இவர்
யாவரோம் காட்டோம் வழியே நமதோ

இலக்கிய நல்வழியாம்! - அவ்
வழியே சென்றோ ஒளிசேர் தமிழை
விழிபோற் காத்திடுவோம். - சங்கு மூழங்குதோ

வானவில் வர்ணம் ஏழோ
வளைவைதகை் கண்டிடுவீ ர்!
கானகத்தில் கனிகள் ஆயிரம்
காற்றில் அசைவைதபை் போல்
ப□ங்கா வனத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம்
ப□க்கள் மலர்வதபை் போல்
பூத்தம் பூதிய கரூத்துகள் - ஆயிரம்
நித்தம் பரெுகவனெ - சங்கு மூழங்குதோ

[இலங்கை மூற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1962இல் நடத்திய அகில இலங்கதை் தமிழ் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டை ஒட்டி அமரர் அ.ந.கந்தசாமி அவர்களால் இயற்றப்பறெ்றது.]

பூதுமை இலக்கியம் பாரதி ந□ற்றாண்டு மூன்னோடி மலரினை 'ந□லகம்' தளத்தில் வாசிக்கக் கிடதை்தது. அதில் மூதற்பக்கத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் 'எழுத்தாளர் கீ தம்' கவிதை. இக்கவிதயைானதோ இலங்கை மூற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1962இல் நடத்திய அகில இலங்கதை் தமிழ் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டை ஒட்டி அமரர் அ.ந.கந்தசாமி அவர்களால் இயற்றப்பறெ்றது. -

15.□ □□□□□!

நகரத்துக் க□ச்சலலெ்லாம் நடுத் தரெுவினிலே மோதிப்
பகர்தற்கு பிரியதான கூழப்பத்தை உண்டுபண்ணும்
சகலர்க்கும் ஏதோ இந்த 'சட்டுப்பூட்' அவசரந்தான்
அகலக் கால் வதை்தோ அங்கு மாந்தர்கள் பாய்கின்றாரே!

அப்பப்பா! மனிதர் தம்மில் ஆயிரம் வககைள் உண்டோ!
தொப்பிக்கூள் பூகுந்திரூப்பாரே் தொந்திகள் பரூத்தோர் மற்றும்
சப்பாத்துக் காலர் நல்ல சால்வகைள் தரித்தோர் என்றோ
எப்படி எல்லாம் எங்கள் இனத்தினில் மாறுபாடோ?

பணெ்களபை் பற்றி எம்மால் பசேிடப்பாமோ? சில்லோர்
கண்களை மறகை்கும் நீ லக் கண்ணாடி தரித்தோர் கயைில்
வண்ண நற் கூடயைர் சலேை வனப்பூற அணிந்தோர் தங்கள்
பொன் மனேியால் கூமரர் பூத்தியூம் இழந்தோ பாேனார்.

ட்ராமோடூம் பஸ் ஓடூம் காரோடூம் சகை்கிள் ஓடூம்
ட்ராமோடத் தாமோடி ஏறுவர் சில்லோர் நல்ல
தாமரை மூகமொன்றந்த ட்ராமிலே தளிர்க்க அ·தை
காமனின் அம்பு தாக்கக் களிப்பொடு பார்ப்பார் சில்லோர்

ரிக்ஷாக்கள் என்னுமந்த மனிதரபை் ப□ட்டி ஓட்டும்
ஜட்காக்கள் தாமும் ஓடும் சந்திகள் தம்மில் கார்கள்

உட்கார்ந்தும் விடாமல் கொடிய டாரபிக் ஜாம்கள் என்றும் சொல்வார்.
கட்பார்வைக்கு எங்கும் கும்பல் கூழப்பமே! கூச்சல்தானே!

நகரத்தில் கனத்தொகைக்கு நலிவில்லை இருந்த பாதும்
அகத்தினதை் திறந்தும் பசே ஆட்கள் இல்லைப் பார்த்தால்
வகை வகை மரம் வளர்ந்தும் மண்டிய காடும் போல்தான்
நகரத்தின் பண்பும் இங்கே மனிதப் பண்பில்லை யம்மா!

காற்றிலே தூசும் சரேும் கட்டுடல் வயிர்வை சரேும்
நூற்றிலே ஓருவரில்லை அடுத்தவர் நினைவும் கொள்ளல்
நாற்றம் சாக்கடையைசை் சரே நற்கொசுக் கூட்டம் மண்டி
தூற்றலைப் போல் சுருதி ஒன்றினை எழுப்பும் காணீ ர்!

சிற்றிடை மாதரர்கள் சிகை அலங்கார மனெ்னே!
கற்றை போல் பாம்பைப்போல் கரியதோர் மதியைப் போல்
பூற்றைப் போல் பூதரைப் போல் பூதுப்பூதும் மோஸ்தரலெ்லாம்
கற்ற காரிகையைர் சயெ்கை கணக்குக்கும் அடங்குமோதான்!

சலெ்வத்தின் சழெிப்பும் ஓர்பால் தீ யதாம் வறுமை என்னும்
கொல்பூலி வாயிற்பட்ட கும்பலோ மறு பக்கத்தில்
பல்விதப் பண்பும் சரே்ந்தும் கணமனேும் அமதைிப் பண்பு
நல் விதம் தோன்றா இந்த நகரம் கொல் நர கமாமே!

சுதந்திரன் மார்ச் 18, 1951

16. □□□□□□□□!

மூத்தமொன் றுனக்குத் தருவனே் என்றனே்
சிச்சீ சிச்சீ வணே்டா மனெ்றாள்
சித்தத் தூனக்கு வணே்டா மாயின்
வணே்டடி த்ரூப்பித் தரலாமனெ்றனே்.

கன்னிகை சிரித்தாள் காதல் தரிந்ததும்
கட்டியனதை்தொரு மூத்தம் கொடுத்தனே்
பூன்னகையேடும் வணே்டாம் இஃதே
பிடியூங்கள் என்றும் திரூப்பித் தந்தாள்.

மீ ண்டும் கொடுத்தனே் மீ ண்டும் தந்தாள்
நீ ண்ட விழியாள் இவள் சயெல் லனெ்னே!
மூத்தங் கொடுத்தால் வதை்திருக்காளாம்
மூழுதும் திரூப்பித் தந்திடு கின்றாள்.

[தமிழமுது. மீ ள்பிரசுரம் 2.7.1972.]

17. □□□□□ □□□□□□□□□!

சிற்றாறு பரோற்றிற் கலக்க வந்தச்
சீறுமொலிப் பரோறு கடலிற் சனென்று
வற்றாத அதன் நீலப் பரப்பினுள்ளே
வடிவழியும். உலகினிலே தனிமையாக
நிற்காது பொருளொன்றும். மலேயேுள்ள
நீளவிசும்பில் அலகைாற்றில் கந்தம் சரேும்.
சுற்றாடல் மாற்றாயிச் சதேி தானே;
சுந்தரி, நீ மட்டுமனென்ன விலக்களோ? அன்றே.

வானகத்தை வளர்மலை தான் தழுவி நிற்கும்.
வாரதியின் அலகைளலொம் தழுவி நிற்கும்.
தனேகப்ப□ மலெ்லிதழசை் சுவதை்து நிற்கும்
சிறவைண்டு. ப□மிதனை முத்தமிட்டு
வானரசன் கதிர்நீண்டு மகிழும். இந்த
வளர்முத்த வகையெல்லாம் கண்டுமனென்ன ,
கானகத்து மடமானே, நீயு மனென்னகை்
கரங்களொண்டு அன்புடனே தழுவாவிட்டால்?

[ஆங்கிலக் கவி ஷலெ்லியின் கரூத்தினதை் தழுவியது. தனே்மொழி 4, 1955 மார்கழி]

18.□ □□□□□ □□□□□□□□□□!

பூத்திரன் பிறந்தால் பூத்திக் க□ர்மை
மதெ்தவே அவனிடம் மவேுதல் வணே்டும்
என்றே யாவரும் எண்ணுவர் ஆயின்,
யானரே எனது பூத்தியின் க□ர்மையால்
வாழ்க்கை மழுவுதும் வரண்டு கிடக்கிறனே்
இன்றனெ் நினைவு ஒன்றே யாகும்:
என்சிறு பிள்ளை நன்கு வளர்ந்து
அறியா மயிலும் மடமசை் சிறப்பிலும்
எவர்க்கும் கறுவைிலா திலங்கி அமதெி
நிலவும் வாழ்க்கை நீள நடாத்தி
ஈற்றில் இந்த நாட்டை இயக்கும்
மந்திரி சபயிலும் கந்தி யிருப்பான்
என்ற ஆசை ஒன்றே
என்னுளம் மன்னி இருப்பது வாமே.

[தனே்மொழி 2, 1955. இது அ.ந.கந்தசாமி மொழிபயெர்த்த சீனக் கவிதையைனெ அறியப்படுகிறது].

19.□ □□□□ □□□□ □□□□□□□□□□!

வானிலரோ் முத்தினை வதை்திழதை் ததுபோல்
வளர்மதி தவழ்ந்தது; மாடியின் மீ துயான்
இப்பி ஒன்றில் முத்தொன் றிட்டனன்;
இப்பி ம□டிற்று; ஈரநை்து மாதம்

கழிந்தது; கழிந்தபின் என்மனை விளங்கக்
கண்ணன் பாலொரு கனிவாய்க் கூழந்தை
வந்தது; வந்தபின் வானிலா முகத்தினை
மனையாள் அதனைன் மடியிடகை் கிடத்தி
ஈரநிது திங்களின் மூன்னால் ஓரூநாள்
நீ ங்கள் சயெ்த் நித்திலம் இதுவே,
என்று கறி மகிந்தனள்; அவள் கண்
ஓரம் கண்டனே்; ஒளிமுத் தொன்று
அங்கு துடித்ததும் கண்டனன்; அவள் விழி
தொட்டனே்; முத்துத் தீ ய்ந்தது; மகிழ்ச்சியில்
உள்ளத்திப்பியில் உதித்துக் கண்வழி
வந்தம் முத்தில் வயைகத் தின்பம்
யாவும் கண்டனன்; அம்முத்தனெது
மடியிடகை் கிடந்து மணிமிசை விழுந்திட
மணியை எடுத்து நான் மலர்க்கரம் தடவி
உச்சி மோந்தே உளம்மகிழ்ந் திட்டனே்,
நான் சயெ் நித்திலம் தனே்சயெ் ததுவே!

- தமிழமுது சஞ்சிகையில் 3வது இதழில் வளிவந்த கவிதை. -

20.□□ '□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□"

காரை ஓட்டும் பரே்களலெ்லாம் ககைால் தனித்து கட்டிலிலே
பீ றும் இரத்த வளெ்ளத்தான் பரெுகா திருக்கத் துணிசுறு்றிக்
கரை பாரத்து ஓர்தடவை கூழறி வலியிற் கிடப்பாரலே்
யாரு மவர்க்கு வீ திமுறை சொல்லித் தருதல் வணே்டாவே

நசேமான ஓரூநண்பன் நரே்ந்த விபத்தால் படுத்திருக்க
மரோசம் இவன் இனிப்பிழையானே முறு்றும் முடிந்த தனெடாக்டர்
பசேப் பக்கத் ததகை்கடே்கும் பறே்ய்யார்க்கும் கிடதை்திடிலே
தசேத்தவர்க்கு வீ திமுறை தடேிச் சொல்லல் வணே்டாவே.

தந்தை பிரியத் தாய்கலங்கத் தனயர்சுறு்றி விம்மிநிற்கும்
அந்த வீ ட்டின் உள்ளநே ீர் அடிவதை் ததனபை் பார்ப்பீ ரலே்
எந்த நாளும் கார்விசயைை ஏறு்றி முடுக்க மாட்டீ ரே
சொந்த நாட்டின் வீ திமுறை சொல்லித் தருதல் வணே்டாவரோ,

காரில் சலெ்லும் பரே்களபை்போல் காலிற் சலெ்லும் பரே்களுக்கும்
ஊரில் தரெுவில் உரிமசைில உண்டிங் கனெ்பதை மறவாதீ ர்.
பாரும் பக்கத் தசேிறுவர் பாய்ந்து வருவார் வழிபார்த்து
காரை ஓட்டின் தரெுமரணக் கணக்கும் பரிதும் கறுவைறுமே.

ஓட்டும் காரின் யந்திரத்தை ஓடிந்த பிரகே்கசை் சக்கரத்தை
நாட்டத் தோடு கவனித்து நல்ல முறையில் சரிபார்த்து
ரோட்டில் சனெ்றால் விளக்குகளை இரவில் நன்கு தூலங்கவதை்தால்
நாட்டில் வீ திவிபத்தலெ்லாம் நாளும் கறுநை்து வந்திடுமே.

வீ தி நடெுக்க கரோடுகளாம் வீ தி யருகில் விளம்பரமாம்
சதே முயிர்க்கு நரோமல் சயெ்து வதை்த முறமைகைளால்
நீ தி யன்றோ அவற்றை எலாம் நினவைில் கரொண்டு காரோட்டின்
யாதும் விபத்து நரோது யாரும் மகிழ்ந்து வாழ்வாரே.

காரை ஓட்டக் கபைிடிக்கும் கால மலெ்லாம் கடவுளரின்
பரேை நினதை்து :என்காரில் வருவோர் நலன்கள் பணேிடுவனே்.
காரகை் கவனக் கறுவைால்நான் ஓட்டனே்' என்று சரொல்லிக்
காரை ஓட்டின் விபத்தொழிந்து நாடு மழுதும் களித்திடுமே.

- □்ரீ லங்கா மார்ச் 1956, பக்கம் 5 -